

ÅRGÅNG 127 • NUMMER 1 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JANUARI 2003

Liahona

**Undervisa som
Frälsaren
undervisade,
s 12**

**Översikt
över Nya
testamentets
tid, s 8**

Liahona

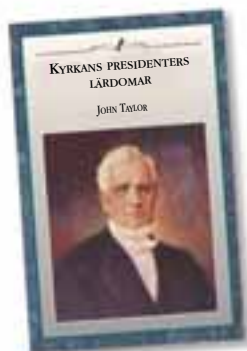
PÅ OMSLAGET

Framsidan: Betesdadammen, Carl Heinrich Bloch, © med tillstånd av Brigham Young University Museum of Art, alla rättigheter förbehålles. *Baksidan: Levande vatten*, Simon Dewey, med tillstånd av Altus Fine Art, American Fork, Utah.

LILLA STJÄRNAN OMSLAGET

Målning Brian Call. Se "Tempelkort", s 6.

SE S 34

ARTIKLAR

- 2 Budskap från första presidentskapet: Mästarens väg
Thomas S Monson
- 8 Översikt över Nya testamentets tid: Jesu Kristi liv — Från födelsen till sista veckan
- 12 Undervisa, predika, bota *Jeffrey R Holland*
- 25 Besöksläraernas budskap: Om I ären beredda skolen I icke frukta
- 34 John Taylor: Sanningens förkämpe *Karla C Erickson*
- 42 Sista dagars heliga berättar
En verklig skatt *Sofia Corina Rimondi de Agreda*
Min brorsdotters vittnesbörd *Irma de Mackenna*
Jag litade på Herren *Gnel Tamazjan*
- 48 Så kan du använda *Liabona* januari 2003

UNGDOMSSIDORNA

- 24 En lista med idéer: Tonåringar leder tonåringar
Charlotte Cachapero
- 26 Till jordens ändar *Richard M Romney*
- 32 Vi har valt att tjäna *Loralee Bassett Leavitt*
- 47 Visste du detta?

LILLA STJÄRNAN

- 2 Kom, lyssna till profetens röst: Förbund *James E Faust*
- 4 Samlingsstunden: Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka
Vicki F Matsumori
- 6 Tempelkort
- 7 Vi kan göra vårt bästa
ViAnn Prestwich
- 10 Berättelser ur Nya testamentet:
De tio jungfrurna, Talenterna
- 16 Särskilt vittne: Dop
Robert D Hales

SE LILLA STJÄRNAN, S 16

BILAGA

Affisch till samlingsstunden: Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Januari 2003 • Årgång 127 • Nummer 1
LIAHONA 23981 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:

Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolvsvorum:

Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:

Verkställande direktör: Ronald L Knighton

Redaktionschef: Richard M Romney

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:

Chefredaktör: Marvin K Gardner

Assisterande chefredaktör: Jenifer L Greenwood

Redaktör: Roger Terry

Assisterande redaktör: Lisa Ann Jackson

Redaktionsassistent: Susan Barrett

Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Seniordesigner: Sharri Cook

Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,

Kelli L Pratt, Rolland F Sparks, Kari A Todd,

Claudia E Warner

Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:

Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs

Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:

Redaktör: Claes-Göran Edlund

Översättningsjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkanytt: Ulf Arne Girhammar

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Utlandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hela årsprenumeration är SEK 150,00 och betalas till pg
260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon, holländska,
ilocano, indonesiska, isländska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagasy, marshalliska, mongoliska,
norska, pangasinan, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska,
tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska,
tonga, tyska, ukrainska, ungerska, vietnamesiska,
och waray. (Hur ofta den utkommer varierar för olika
språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

January 2003 Vol. 127 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

SAMVETETS GODKÄNNANDE

Vår familj har samlat *Liabona* (spanska) i mer än 20 år och de har varit en källa till verklig tröst när vi har behövt Guds Ande hos oss. Citaten från president David O McKay som fanns i septembernumret 2001 innehöll många viktiga budskap som vi kan använda i vårt liv. President McKays ord inspirerade oss att söka samvetets godkännande så att vi, när vi är ensamma med våra tankar, är i sanna vänners sällskap (se "Att forma en karaktär: Välkända citat från president David O McKay", s 40). Som familj är vi tacksamma för den andliga styrka vi får genom *Liabona*.

*Hernán Toledo Martínez,
El Miradors församling,
Angols stav i Chile*

LE LIAHONA HJÄLPTE MIG ATT BLI MEDLEM

Jag är mycket glad över att få uttrycka min glädje och tacksamhet över hur det sista numret av *L'Étoile* (tidigare namn på kyrkans franska tidning) och det första numret av *Le Liabona* (nuvarande namn på kyrkans franska tidning) hjälpte mig att komma in på det återupprättade

evangeliets stig, en stig som jag hade sökt efter under många år.

Jag var besviken på de falska lärorna som mötte mig vart jag än vände mig, och hade beslutat mig för att aldrig gå med i en kyrka av något slag förrän Jesus Kristus själv kom tillbaka och personligen förkunnade sitt evangelium. Men det sätt som artiklarna i tidningen presenterades på och innehållet i dem ledde mig till sanningen som den återställdes genom profeten Joseph Smith. Jag går numera i kyrkan igen, den här gången i Jesu Kristi sanna kyrka.

*Fidele Kituma-wa-Talanzambi,
Mbuji Mayi gren,
Demokratiska Republiken
Kongomissionen Kinsbasa*

TYCKER OM ATT LÄSA KYRKANS NYHETER

Jag tycker om att läsa *A Liabona* (portugisiska), och allra mest tycker jag om kyrkans nyheter. När jag läser dem får jag reda på vad som händer i kyrkan i andra delar av världen. De som inte prenumererar på tidningen vet inte vad de går miste om.

*Rodrigo Barros Soares,
Nilo Wulffs församling,
Porto Alegre södra stav i Brasilien*

Mästarens väg

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Det gudomliga budet att älska

Under senare delen av Herrens verksamhet i Judéen ”kom en laglärde fram och ville snärja honom och frågade: ’Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv?’

Jesus sade till honom: ’Vad står skrivet i lagen? Vad läser du där?’

Han svarade: ’Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.’

Jesus sade till honom: ’Du svarade rätt. Gör det, så får du leva.’

Då ville mannen försvara sig och frågade Jesus: ’Vem är då min nästa?’

Jesus svarade: ’En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och råkade ut för rövare. De slet av honom kläderna och miss-handlade honom. Sedan gav de sig av och lämnade honom där halvdöd.

En präst kom händelsevis ner samma väg, och när han fick se mannen gick han förbi.

På samma sätt var det med en levit. Han kom till platsen, såg mannen och gick förbi.

En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg mannen, förbarmade han sig över honom.

Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.

Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värdshusvärden och sade: Sköt om honom, och kostar det mer skall jag betala när jag kommer tillbaka.

Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?’

Han svarade: ’Den som visade honom barmhärtighet.’ Då sade Jesus till honom: ’Gå du och gör som han!’ ”¹

Tiderna förändras, åren går, omständigheterna varierar, men Mästarens ord till den laglärde gäller dig och mig lika säkert som om vi hört hans röst tala direkt till oss.

Hur vi kan uppfylla detta bud

När vi detta år studerar Nya testamentet, kan vi ställa följande fråga till oss själva: Hur kan vi i dag uppfylla det gudomliga budet att älska Herren vår Gud?

Mästarens
ord till den
laglärde
gäller dig och mig
lika säkert som om
vi hört hans röst
tala direkt till oss.

Herren förkunnade: "Den som har mina bud och håller fast vid dem, han är den som älskar mig"; "kom och följ mig"; "jag har givit eder ett föredöme"; "jag är det ljus, som I skolen hålla upp — det, som I haven sett mig göra".² Ja, vad var det han gjorde?

Född i ett stall, lagd i en krubba, uppfyllde han tidsåldrars profetior. Herdar skyndade dit för att hylla honom. Visa män från Östern kom med dyrbara gåvor till honom. Tidens mitt hade inletts.

Med detta barns födelse i Betlehem kom en stor gåva, en kraft starkare än vapen, rikedom mer bestående än kejsarens mynt. Detta barn skulle bli kungars Kung och herrars Herre, den utlovade Messias — ja, Jesus Kristus, Guds Son.

De heliga skrifterna berättar för oss att "Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor."³ Han döptes av Johannes.⁴ Han "gick omkring och gjorde gott".⁵ I Nain uppväckte han änkans son från döden och gav honom tillbaka till henne.⁶ I Betesda hyste han medlidande med den lame mannen som inte hade något hopp om att hinna fram till dammen. Han räckte ut handen. Han reste upp honom. Han botade honom från hans lamhet.⁷

Sedan kom Getsemane ortagård, med dess oerhörda vända. Han åstadkom den stora försoningen då han tog på sig allas synder. Han gjorde för oss det vi inte kunde göra själva.

Sedan kom Golgatas grymma kors. Under sina sista timmar i dödligheten gav han tröst åt missdådaren med orden: "I dag skall du vara med mig i paradiset."⁸ Han kom ihåg sin mor i den värtaliga kärlekspredikan, uttryckt i handling och ord: "När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin mor: 'Kvinna, se din son.' Sedan sade

han till lärjungen: 'Se din mor.' Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig.⁹ Han dog — den store Återlösaren dog!

Att bli lik Frälsaren

Två frågor som ställts för länge sedan ekar mäktigt i våra öron: "Vad anser ni om Messias?"¹⁰ och "Vad skall [vi] ... göra med Jesus?"¹¹ Jag vill framlägga följande tre förslag:

1. Lär av honom. "Lär av mig", bad han, "ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar."¹²

2. Tro på honom. Författaren till Ordspråksboken uppmanade oss: "Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna."¹³ Hans namn är det enda under himlen genom vilket vi kan bli frälsta.

3. Följ honom. Han gav djupare innebörd åt ordet *medkänsla*. Han visade oss vägen. Han märkte ut den stig vi borde följa. Osjälviskt tjänande kännetecknade hans liv.

Genom att lära av honom, genom att tro på honom, genom att följa honom får vi förmåga att bli lika honom. Ansiktsuttrycket kan förändras, hjärtat kan uppmjukas, steget kan påskynas och framtiden ljusna. Livet blir sådant det borde vara. Förändringen är ibland omärklig, men sker ändå.

Frälsarens kärlek till sin nästa

Frälsarens hela verksamhet exemplifierade kärlek till nästan, den andra delen av det som den frågande laglärde fick undervisning om — den så kallade "konungsliga lagen".¹⁴

En blind man som botades, Jairus dotter som uppväcktes och de spetälska som renades — alla var Jesu nästa. En nästa var också kvinnan vid brunnen. Han, en fullkomlig människa, stod inför en som bekant sig vara syndare och räckte ut en hand. Hon var den

En samarit ...
förbarmade
... sig över
honom. Han gick
fram och hällde
olja och vin på
såren och förband
dem. Sedan lyfte
han upp honom på
sin åsna, förde
honom till ett
värdshus och
skötte om honom.

resande, han var den barmhärtige samariten. Allt längre blev raden av dem han hjälpte.

Hur är det med oss i dag? Väntar vår nästa på vår kärlek, vår godhet, vår hjälp?

För några år sedan läste jag en notis från Reuters om ett av Alaska Airlines flygplan som skulle flyga nonstop från Anchorage till Seattle med 150 passagerare. Det dirigerades till en avlägsen stad på ett barmhärtighetsuppdrag för att rädda en svårt skadad pojke. Tvåårige Elton Williams III hade skurit av en pulsåder i armen när han föll på en glasbit medan han lekte nära sitt hem i Yakutat, 73 mil söder om Anchorage. Sjukvårdare på platsen begärde att flygbolaget skulle hämta pojken. Därför dirigerades Anchorage-Seattleplanet om till Yakutat.

Sjukvårdarna sade att pojken blödde svårt och troligen inte skulle överleva flygturen till Seattle, så planet flög 30 mil till Juneau, den närmaste staden med ett sjukhus. Planet flög sedan vidare mot Seattle och skulle komma dit två timmar försenat, så att de flesta passagerarna skulle missa sina anslutningar. Men ingen klagade. I stället tog man fram plånböckerna och samlade in pengar till pojken och hans familj.

Senare, då planet skulle landa i Seattle, utbröt jubel bland passagerarna då piloten meddelade att han fått bud via radio att Elton skulle klara sig. Här visade sig förvisso kärleken till nästan.

Försummade tillfällen

En man tillfrågades en dag: "Vem är din närmaste granne?"

Han sade: "Jag vet inte vad han heter, men hans ungar springer tvärsöver min gräsmatta och hans hund håller mig vaken om nätterna!"

En annan man, i en annorlunda sinnesstämning, skrev i sin dagbok en kväll: "Jag trodde tills i går att huset över

Jesus Kristus gav djupare innebörd åt ordet medkänsla. Han visade oss vägen. Han märkte ut den stig vi borde följa. Osjälviskt tjänande kännetecknade hans liv.

gatan stod tomt. Ett svart sorgband på dörren lät mig veta att någon hade bott där."

En poet uttryckte med några rader sorgen över för alltid försummade tillfällen:

*Jag har en vän runt hörnet,
i denna mycket stora stad.
Men dagar och veckor flyr förbi,
och innan jag vet ordet av ett år har gått.
Jag ser aldrig min gamle vän
för livet är ett snabbt, ohyggligt lopp.
Han vet ändå att jag tycker lika mycket om honom
som då jag ofta knackade på hans dörr.
Och då han knackade på min.
Vi var yngre då.
Nu är vi upptagna, trötta män —
Trötta på den fåfängliga leken.
Trötta på att söka framgång.
I morgon, säger jag, ska jag hälsa på Jim
bara för att visa att jag bryr mig om honom.
Men i morgon kommer och i morgon går,
och avståndet mellan oss växer alltmer.
Runt hörnet bara, — men miltals borta...
Ett telegram berättar:
"Jim dog i dag."*

Han är den store läkaren — men han är mer än en läkare. Han är världens bokstavlige Frälsare, Guds Son, Fridsfursten, Israels Helige, ja, den uppståndne Herren.

*Detta är vad vi i slutändan får och förtjänar:
Om hörnet, en försvunnen vän.¹⁵*

”Upplysningen”

För många år sedan rördes mitt hjärta av en berättelse som illustrerade kärleken till nästan mellan en liten pojke som hette Paul och en telefonist han aldrig träffat. Det var en tid som många minns med saknad men som en ny generation aldrig får uppleva.

Paul berättade: ”När jag var mycket ung hade min far en av de första telefonerna i grannskapet. Jag minns den blanka luren som hängde bredvid lådan. Jag var för liten att nå upp till telefonen, men jag brukade lyssna hänfört medan mamma talade i den. Så upptäckte jag att det inuti den fantastiska anordningen bodde en förunderlig person. Hon hette ’upplysningen’, och det fanns ingenting hon inte visste. ’Upplysningen’ kunde allas telefonnummer och kunde ge rätt tid.

Jag lärde mig att om jag stod på en pall, räckte jag upp till telefonen. Jag ringde ’upplysningen’ om allt möjligt. Jag bad henne om hjälp med geografiläxan och hon berättade var Philadelphia låg. Hon hjälpte mig med matten också.

Sen hände det att Petey, vår kanariefågel, dog. Jag ringde ’upplysningen’ och berättade den sorgliga nyheten. Hon lyssnade och sade sedan de vanliga ord som vuxna säger för

att trösta ett barn. Men jag var otröstlig. ’Varför sjunger fåglar så vackert och ger glädje till alla familjer, bara för att till sist ligga död, som en hög fjädrar, på burgolvet’, frågade jag.

Hon måste ha känt min djupa vanda, för hon sade stilla: ’Paul, kom alltid ihåg att det finns andra världar att sjunga i.’ På något vis kändes det bättre.

Allt detta hände i en liten stad nära Seattle. Sedan flyttade vi tvärsöver landet till Boston. Jag saknade min vän mycket. ’Upplysningen’ hörde till den gamla trälådan i mitt förra hem, och jag kom mig liksom aldrig för

med att försöka ringa henne. Minnet av dessa samtal i barndomen lämnade mig aldrig. I stunder av tvivel och förvirring mindes jag ofta den sköna känsla av trygghet jag haft då. Jag förstod hur tålmodig, förstående och vänlig hon varit som ägnade tid åt en liten pojke.”

”Senare, när jag för västerut till college, gjorde planet uppehåll i Seattle”, fortsatte Paul. Jag ringde ’upplysningen’, och när jag, förunderligt nog, hörde samma röst, sade jag till henne: ’Jag undrar om du har en aning om hur mycket du betydde för mig på den tiden?’

’Jag undrar’, sade hon, ’om du vet hur mycket dina samtal betydde för mig. Jag fick aldrig några barn, och jag såg alltid fram emot dina samtal.’ Jag berättade för henne hur ofta jag tänkt på henne genom åren, och jag frågade om jag fick ringa henne igen när jag kom tillbaka.

’Ja, gärna’, sade hon. ’Fråga bara efter Sally.’

Bara tre månader senare var jag tillbaka i Seattle. En annan röst svarade ’upplysningen’, och jag frågade efter Sally. ’Är ni en vän?’ frågade kvinnan.

’Ja, en mycket gammal vän’, svarade jag.

’Då måste jag tyvärr berätta: Sally har bara arbetat deltid de sista åren, eftersom hon varit sjuk. Hon dog för fem veckor sedan.’ Men innan jag hann lägga på, sade hon: ’Vänta, sade ni att ni heter Paul?’

'Ja', svarade jag.

'Sally lämnade ett meddelande till er. Hon skrev ner det. Här är det — Jag läser upp det. *Säg honom att jag fortfarande säger att det finns andra världar att sjunga i. Han vet vad jag menar.*'"

"Jag tackade henne och lade på", sade Paul. "Ja, jag visste vad Sally menade."¹⁶

Telefonisten Sally och pojken — mannen — Paul var i själva verket varandras barmhärtiga samariter.

"Följ du mig"

Ja, det finns andra världar att sjunga i. Vår Herre och Frälsare gav var och en av oss sanningen i dessa ord.

Den sörjande Marta tröstade han: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö."¹⁷

Om vi verkligen söker vår Herre och Frälsare, kommer vi att finna honom. "Han kommer till oss som en okänd utan namn, liksom han kom på stranden till de män som inte kände igen honom. Han säger samma ord till oss: 'Följ du mig'¹⁸ och ger oss de uppdrag som ska fullgöras för vår tid. Han befäller, och för dem som lyder, oavsett om de är kunniga eller olärda, uppenbarar han sig mitt i de mödor, de problem, de lidanden de går igenom på grund av att de håller sig till honom ... genom egen erfarenhet får de veta vem han är."¹⁹

Världens Frälsare

Han som lärde oss att älska Herren vår Gud av hela vårt hjärta och med hela vår själ och med hela vår kraft och med hela vårt förstånd, och vår nästa som oss själva, är en sanningens lärare. Men han är mer än en lärare. Han är föredömet för ett fullkomligt liv — men han är mer än ett föredöme. Han är den store läkaren — men han är mer än en läkare. Han är världens bokstavlige Frälsare, Guds Son, Fridsfursten, Israels Helige, ja, den uppståndne Herren som förkunnade: "Se, jag är Jesus Kristus, om vilken profeterna vittnade, att han skulle komma till världen ... jag är världens ljus och liv."²⁰ "Jag är den förste och den siste. Jag

är den som lever. Jag är den som blev slaktad. Jag är eder förespråkare hos Fadern."²¹

Som hans vittne betygar jag för er att han lever och att också vi, genom honom, ska leva. ■

SLUTNOTER

1. Luk 10:25–37.
2. Joh 14:21; Luk 18:22; 3 Nephi 18:16, 24.
3. Luk 2:52.
4. Se Matt 3:13–16.
5. Apg 10:38.
6. Se Luk 7:11–15.
7. Se Joh 5:2–9.
8. Luk 23:43.
9. Joh 19:26–27.
10. Matt 22:42.
11. Matt 27:22.
12. Matt 11:29.
13. Ords 3:5–6.
14. Jak 2:8.
15. Charles Hanson Towne, "Around the Corner", i *Poems That Live Forever*, utvalda av Hazel Felleman (1965), s 128.
16. Omarbetad från Paul Villiard, "'Information Please'", *Reader's Digest*, juni 1966, s 62–65.
17. Joh 11:25–26.
18. Joh 21:22.
19. Albert Schweitzer, *The Quest of the Historical Jesus* (1948), s 401.
20. 3 Nephi 11:10–11.
21. L&F 110:4.

TANKAR TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer ett par exempel:

1. Be familjen namnge några av sina grannar. Vilka andra personer anser vi vara "vår nästa"? Erbjuder ni er nästa kärlek, vänlighet, hjälp? Läs en eller flera av de nutida berättelserna i detta budskap om hur vi kan hjälpa vår nästa. Berätta hur ni blivit välsignade av en nästas osjälviska tjänande.

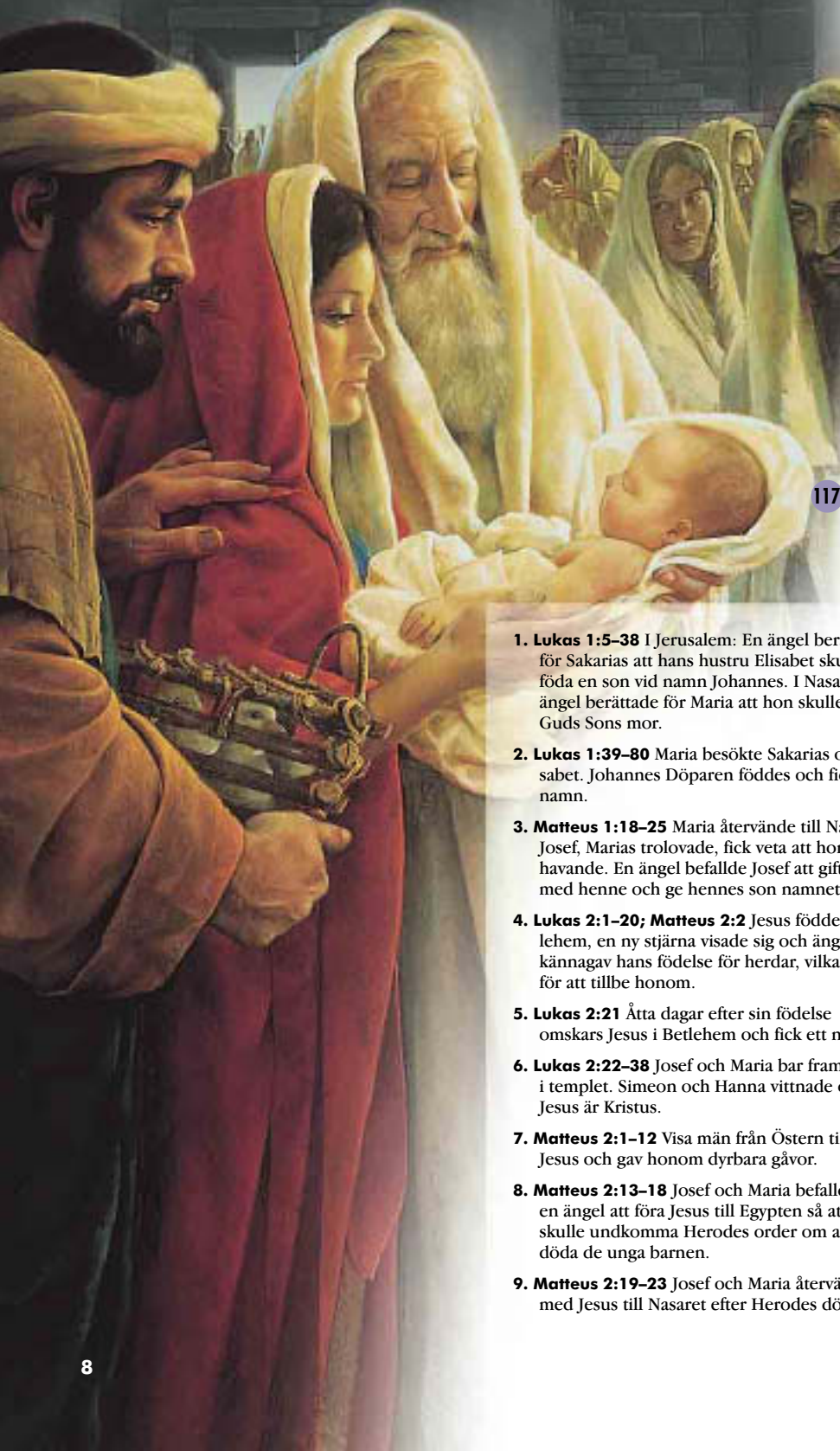
2. Skriv följande med stora bokstäver på ett papper. "Lär av honom. Tro på honom. Följ honom." Håll upp papperet och låt medlemmar i familjen berätta hur Jesus Kristus har hjälpt dem att lära sig, tro på och följa budet han gav att älska varandra.

3. Läs liknelsen om den barmhärtige samariten tillsammans (se Lukas 10:30–35) och samtala om vad den lär oss om att älska andra. Om du vill kan du som avslutning läsa upp en del av president Monsons avslutande vittnesbörd.

Översikt över Nya testamentets tid

JESU KRISTI LIV

Från födelsen till sista veckan

F Kr E Kr 11 21 31 VINTER

HÄNDELSE

1

4

2

5

3

6

7

RESOR

8

9

PREDIKNINGAR

UNDERVERK

LIKNELSER

MORMONS BOK

117

118

119

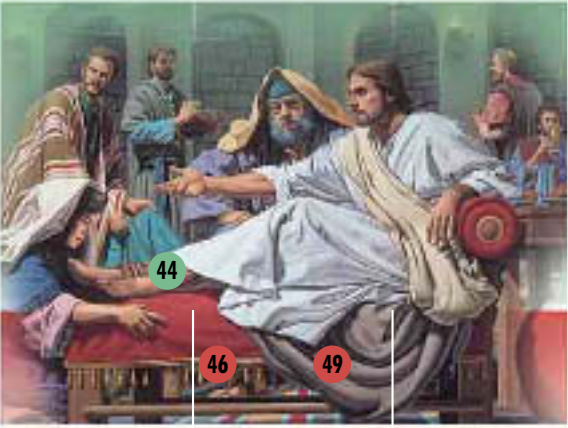
1:10

121

(Ungefärliga datum.)

1. **Lukas 1:5–38** I Jerusalem: En ängel berättade för Sakarias att hans hustru Elisabet skulle föda en son vid namn Johannes. I Nasaret: En ängel berättade för Maria att hon skulle bli Guds Sons mor.
2. **Lukas 1:39–80** Maria besökte Sakarias och Elisabet. Johannes Döparen föddes och fick sitt namn.
3. **Matteus 1:18–25** Maria återvände till Nasaret. Josef, Marias trolovade, fick veta att hon var havande. En ängel befälde Josef att gifta sig med henne och ge hennes son namnet Jesus.
4. **Lukas 2:1–20; Matteus 2:2** Jesus föddes i Betlehem, en ny stjärna visade sig och änglar tillkännagav hans födelse för herdar, vilka gick för att tillbe honom.
5. **Lukas 2:21** Åtta dagar efter sin födelse omskars Jesus i Betlehem och fick ett namn.
6. **Lukas 2:22–38** Josef och Maria bar fram Jesus i templet. Simeon och Hanna vittnade om att Jesus är Kristus.
7. **Matteus 2:1–12** Visa män från Östern tillbad Jesus och gav honom dyrbara gåvor.
8. **Matteus 2:13–18** Josef och Maria befälldes av en ängel att föra Jesus till Egypten så att han skulle undkomma Herodes order om att döda de unga barnen.
9. **Matteus 2:19–23** Josef och Maria återvände med Jesus till Nasaret efter Herodes död.

10. **Lukas 2:41–52** Jesus undervisade religiösa lärare i templet i Jerusalem.
11. **Lukas 3:1–18** Johannes Döparen undervisade i Judeen och döpte i floden Jordan.
12. **Matteus 3:13** Jesus färdades till Betania i Perea.
13. **Matteus 3:13–17** Jesus döptes av Johannes.
14. **Matteus 4:1–11** Jesus gick ut i öknen för att vara med Gud. Han fastade under 40 dagar och frestades av Satan.
15. **Johannes 1:35–51** En del av Johannes Döparens lärjungar började följa Jesus.
16. **Johannes 2:1** Jesus återvände till Galileen.
17. **Johannes 2:1–11** Jesus förvandlade vatten till vin under ett bröllop i Kana.
18. **Johannes 2:13** Jesus gick till Jerusalem för att vara där under påskhögtiden.
19. **Johannes 2:13–17** Jesus drev ut penningväxlarna från templets inre gård.
20. **Johannes 3:1–21** Jesus undervisade en farisä vid namn Nikodemus om pånyttfödelsen.
21. **Johannes 3:22–36** Jesus undervisade och döpte i Judeen. Johannes bar vittne om Jesus.
22. **Lukas 3:19–20** Herodes fångslade Johannes Döparen.

VÅR	SOMMAR	HÖST	32	VINTER	VÅR	SOMMAR	HÖST
13 14 15 19 21 22 24	 26 28 30			 44 46 49			58
12 16 18 23							
20	31 32	 39		43 48	52 53		
17 25	27 29 33	34 35 36 37 38		40 41 42 47 50 51			
				45	54 55 56 57		
							122

23. Johannes 4:1–3 Jesus lämnade området kring Jerusalem för att återvända till Galileen.

24. Johannes 4:4–42 Jesus undervisade en samaritisk kvinna vid Jakobs brunn i Samarien.

25. Johannes 4:46–54 Jesus botade en kunglig tjänares son i Galileen.

26. Lukas 4:16–30 Jesus förkastades i Nasaret.

27. Markus 1:21–28 Jesus botade en man med en oren ande i Kapernaum.

28. Matteus 4:18–22 Jesus kallade Petrus, Andreas, Jakob och Johannes att följa honom.

29. Markus 1:40–45 Jesus botade en spetälsk.

30. Matteus 10:1–4 Jesus kallade och avskilde sina tolv apostlar.

31. Matteus 10:5–42 Jesus undervisade sina tolv apostlar om deras plikter.

32. Matteus 5–7 Jesus höll bergspredikan.

33. Matteus 8:5–13 Jesus botade en officers tjänare i Kapernaum.

34. Lukas 7:11–17 I Nain uppväckte Jesus en änkas son från de döda.

35. Matteus 8:14–17 Jesus botade Petrus hustrus mor och andra i Kapernaum.

36. Matteus 8:23–27 Jesus stillade stormen på Galileiska sjön.

37. Matteus 8:28–34 Jesus befälde onda andar att fara i väg, och de for in i svin.

38. Matteus 9:1–8 Jesus botade en lam man.

39. Matteus 9:10–17 Jesus predikade om nytt vin och gamla säckar.

40. Matteus 9:18–26 En kvinna botades när hon vidrörde Jesu mantel. Han uppväckte även Jairus dotter.

41. Matteus 9:27–31 Jesus botade två blinda män.

42. Matteus 9:32–34 Jesus botade en stum man som var besatt av en ond ande.

43. Matteus 11:7–19 Jesus vittnade om Johannes Döparens storhet.

44. Lukas 7:36–50 En kvinna tvättade Jesu fötter med sina tårar hemma hos farisén Simon.

45. Lukas 7:41–42 Liknelsen om de två männen som stod i skuld.

46. Johannes 5:1 Jesus gick till Jerusalem för att vara där under den andra påskhögtiden.

47. Johannes 5:2–16 Jesus botade en man på sabbaten vid Betesda dammen.

48. Johannes 5:17–47 Jesus undervisade i templet om sitt förhållande till Fadern.

49. Matteus 9:35–38 Jesus återvände till Galileen, där han predikade och botade.

50. Matteus 12:1–21 Fariseerna anklagade Jesu apostlar för att bryta sabbatsbudet; Jesus botade en man med en förtvinad hand på sabbaten.

51. Matteus 12:22–23 Jesus botade en man som var besatt av en ond ande.

52. Matteus 12:24–45 Jesus undervisade fariseerna om Satan, om hädelse mot den helige Ande och om teckensökande.

53. Matteus 13:1–53 Jesus använde liknelser för att undervisa om himmelriket.

54. Matteus 13:3–23; Markus 4:21–22 Liknelserna om såningsmannen och ljuset.

55. Matteus 13:24–30, 36–43; Markus 4:26–29 Liknelserna om vetet och ogräset och om den växande säden.

56. Matteus 13:31–35 Liknelserna om senapskornet och om surdegen.

57. Matteus 13:44–52 Liknelserna om den gömda skatten, den dyrbara pärlan, evangeliets not och lärjungen.

58. Matteus 13:54–58 Människorna i Nasaret förkastade Jesus en andra gång.

HÄNDELSE

58

59

72

75

81

83

RESOR

71

74

76

80

PREDIKNINGAR

73

78

84

86

88

91

UNDERVERK

60

61

65

67

68

70

77

90

92

LIKNELSER

79

82

85

87

89

93

122 MORMONS BOK

59. Matteus 14:1–12 Herodes fruktade att Jesus var den halshuggne Johannes Döparen som uppstått från de döda.

60. Johannes 6:1–15 Strax före påskhögtiden mättade Jesus 5 000 med fem bröd och två fiskar.

61. Johannes 6:16–21; Matteus 14:22–33 Jesus gick på vattnet, Petrus mötte honom, men vacklade.

62. Johannes 6:22–66 Jesus förkunnade att han är livets bröd. Många lärjungar förkastade honom.

63. Markus 7:1–23 När Jesu lärjungar åt utan att tvätta händerna, undervisade han fariseerna om äkta renhet.

64. Markus 7:24 Jesus reste norrut till Tyrus och Sidon.

65. Markus 7:24–30 Jesus botade en hednisk kvinnas dotter.

66. Markus 7:31 Jesus återvände till Galileen.

67. Markus 7:32–37 Jesus botade en döv man som hade talsvårigheter.

68. Markus 8:1–9 Jesus bespisade 4 000.

69. Markus 8:10–21 Jesus undervisade i Magdala om att söka efter tecken; Han varnade sina lärjungar för fariseernas "surdeg".

70. Markus 8:22–26 Jesus botade en blind man i Betsaida.

71. Matteus 16:13 Jesus reste med sina lärjungar till Caesarea Filippi.

72. Matteus 16:13–20 Petrus vittnade om att Jesus är Kristus.

73. Matteus 16:21–28 Jesus undervisade sina lärjungar om sin död, om sin andra ankomst och om lärjungeskäp.

74. Matteus 17:1 Jesus förde Petrus, Jakob och Johannes upp på ett högt berg.

75. Matteus 17:2–13 Jesus förvandlades. Petrus, Jakob och Johannes mottog prästadömetts nycklar.

76. Matteus 17:14, 22 Jesus och hans lärjungar återvände till Galileen.

77. Matteus 17:14–21 Jesus botade en "månads-sjuk" pojke.

78. Matteus 17:22–18:35 Jesus undervisade sina lärjungar om sin död, om tempelskatten och om ödmjukhetens, tjänandets och förlåtelsens principer.

79. Matteus 18:23–35 Liknelsen om den obarmhärtige tjänaren.

80. Lukas 9:51–56 Jesus reste genom Samarien, Judeen och Perea på väg till Jerusalem.

81. Lukas 10:1–24 Jesus utsåg de sjuttio och sände ut dem att predika. De återvände och avgav rapport.

82. Lukas 10:25–37 Liknelsen om den barmhärtige samariten.

83. Lukas 10:38–42 Jesus vilade sig hemma hos Marta och Maria och undervisade dem.

84. Lukas 11:1–13 Jesus undervisade sina apostlar om bön.

85. Lukas 11:5–8 Liknelsen om vännen mitt i natten.

86. Lukas 11:14–12:12 Jesus tillrättavisade återigen fariseerna för teckensökande och hyckleri.

87. Lukas 12:13–21 Liknelsen om den rike dåren.

88. Lukas 12:22–13:9 Jesus undervisade sina lärjungar om att först söka efter Guds rike och om sin andra ankomst.

89. Lukas 12:35–48; 13:6–9 Liknelserna om de vakande tjänarna och om fikonsträdet som inte bar någon frukt.

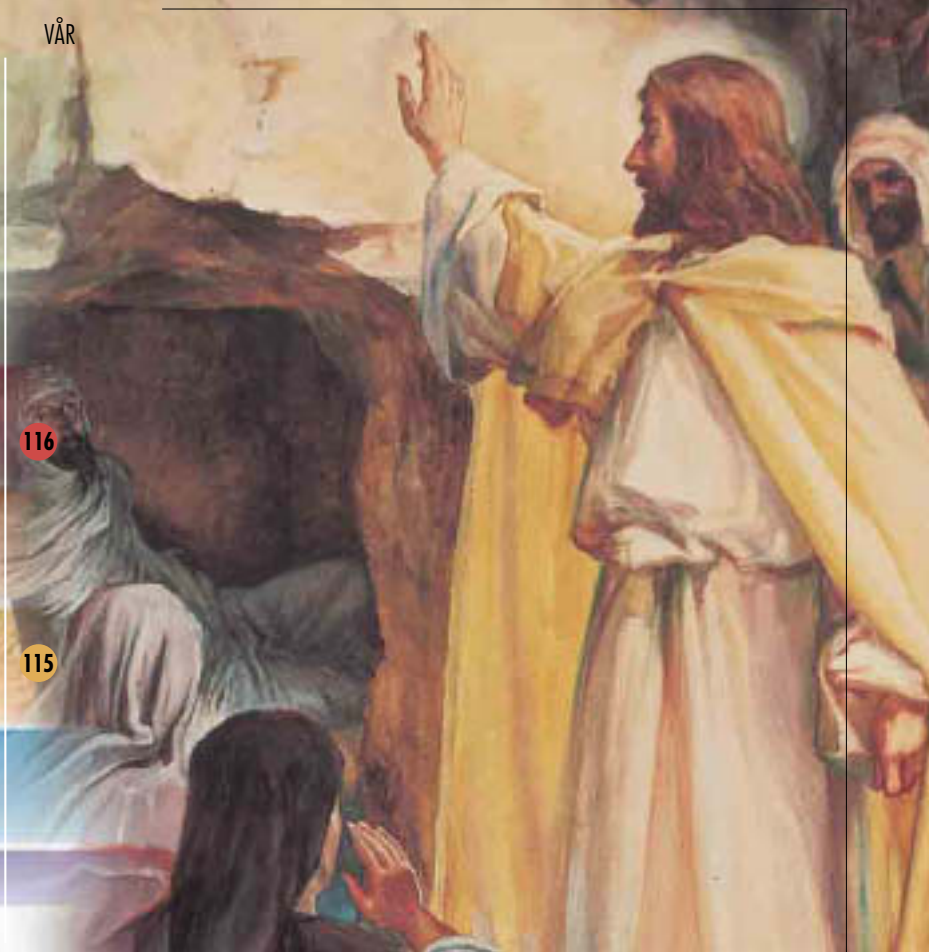
90. Lukas 13:10–17 Jesus botade en kvinna på sabbaten.

91. Lukas 13:22–35 Jesus undervisade om den "smala vägen" och om vem som får komma in i hans rike. Han klagade över Jerusalem.

92. Lukas 14:1–6 Jesus botade en man på sabbaten som led av vatten i kroppen.

93. Lukas 14:7–24 Liknelserna om bröllopsmiddagen och den stora måltiden.

		112
	101 105	108 110 114
94 96 99	102 104 106	109
98	103	111
95 97 100	107	113
		123

- 94. Lukas 14:25–35** Jesus undervisade en stor skara om vad lärjungeskap innebär.
- 95. Lukas 14:28–33** Liknelserna om tornet och den dumdristige kungen.
- 96. Lukas 15:1–16:31** Jesus undervisade och fördömde fariseerna för hyckleri.
- 97. Lukas 15:1–17:10** Liknelserna om det förlorade fåret, det borttappade myntet och den förlorade sonen. Liknelserna om den ohederlige förvaltaren, den rike mannen och Lasarus, och om den onyttige tjänaren.
- 98. Lukas 17:11–19** Jesus botade tio spetsiska; endast en återvände för att tacka honom.
- 99. Lukas 17:20–18:14** Jesus undervisade fariseerna om sin andra ankomst.
- 100. Lukas 18:1–14** Liknelserna om den orättfärdige domaren och om farisén och publikanen.
- 101. Johannes 7:2–13** Jesus kom till Jerusalem för att delta i lövhuddohögtiden.
- 102. Johannes 7:14–8:59** Jesus undervisade på tempelplatsen. En kvinna som gripits för äktenskapsbrott fördes till honom. Han vittnade om att han är Messias.
- 103. Johannes 9:1–41** Jesus botade en man som varit blind sedan födseln. Jesus vittnade om att han är världens ljus.

- 104. Johannes 10:1–21** Jesus undervisade om att han är den gode herden.
- 105. Markus 10:1** Jesus lämnade Jerusalem för att predika i Pereen.
- 106. Markus 10:2–31** Jesus samtalade med fariseerna om skilsmässa. Han välsignade de små barnen, svarade på den rike unge mannens frågor och undervisade sina lärjungar.
- 107. Matteus 20:1–16** Liknelsen om vingårdsarbetarna.
- 108. Johannes 10:22** Jesus undervisade sina lärjungar och återvände till Jerusalem för att delta i tempelinvigningen.
- 109. Johannes 10:23–39** Jesus sade i templet: "Jag och Fadern är ett."
- 110. Johannes 10:40–42** Jesus reste till Pereen.
- 111. Markus 10:32–52** Jesus botade Bartimeus, en blind man.
- 112. Lukas 19:1–10** Publiken Sackeus välkomnade Jesus till sitt hem.
- 113. Lukas 19:11–27** Liknelsen om punden.
- 114. Johannes 11:7** Jesus återvände till området kring Jerusalem för sista gången.
- 115. Johannes 11:1–46** Jesus uppväckte Lasarus från de döda.
- 116. Johannes 11:54** Jesus gick till Efraims stad.

MORMONS BOK

- 117. Helaman 14–15** I Amerika: Lamaniten Samuel profeterade om tecknen på Jesu födelse och död.
- 118. Helaman 16:13–14** Stora tecken och under visade sig. Profetiorna började uppfyllas.
- 119. 3 Nephi 1:15–26** På grund av tecknet på Jesu födelse (inget mörker under en natt) omvände sig många och trodde på honom.
- 120. 3 Nephi 3–4** Nephitiska arméer besegrade Gadiantons rövare.
- 121. 3 Nephi 6** Nephiterna hade framgång, blev sedan högmodiga och dödade profeterna.
- 122. 3 Nephi 7:15–26** Nephi predikade och många omvände sig.
- 123. 3 Nephi 8:3** De rättfärdiga nephiterna började att med stort allvar forska efter tecknet på Jesu död.
- "Översikt över Nya testamentets tid: Jesu Kristi liv — hans sista vecka" kommer i april 2003.**

Undervisa, predika, bota

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kvorum

V i tänker genast och med rätta på Kristus som lärare — den störste läraren som någonsin levat och som någonsin kommer att leva på denna jord. Nya testamentet är fullt av hans lärdomar, hans ord, hans predikningar, hans liknelser. På ett eller annat sätt är han en lärare på varje sida i den boken. Men samtidigt som han undervisade gjorde han medvetet något utöver detta, något som satte hans undervisning i dess rätta perspektiv.

När Frälsaren kallat de första lärjungarna (som ännu inte var apostlar) började arbetet. Matteus säger följande: "Jesus vandrade omkring i hela Galileen och *undervisade* i deras synagogor och *predikade* evangeliet om riket och *botade* alla slags sjukdomar och krämpor bland folket" (Matt 4:23; kursivering tillagd).

Att han undervisade och predikade känner vi till och förväntar oss. Men vi kanske inte är lika redo att förstå botandet på samma sätt. Ändå omtalas det från allra första början, från den första timmen, om att han botade, som om det nästan var detsamma som att undervisa och predika. Det finns åtminstone ett klart samband mellan att undervisa, predika och bota. Faktum är att följande avsnitt säger mer om hur han botar än om hans undervisning och predikan.

Matteus fortsätter: "Ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla som led av olika slags sjukdomar och

Jag tror att Kristus vill att vår undervisning ska leda till att bota, andligt sett.

BETESADAMMEN, CARL HEINRICH BLOCH, © MED TILLSTÄND AV BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART, ALLA RÄTTIGHETER FÖRBÄLLER.

plågor, besatta, månadssjuka och lama, och han botade dem” (v 24).

Därefter följer den mästerliga bergspredikan. Fem sidor som förmodligen skulle ta fem år att kunna undervisa om ordentligt. Men så snart Frälsarens predikan var över, gick han ner från berget och började återigen att bota människor. I snabb följd botade han en spetälsk, en officers tjänare, Petrus svärmor och sedan en grupp som endast beskrivs som ”många besatta” (Matt 8:16). I korthet står det att han ”botade alla sjuka” (v 16).

Han färdades över Galileiska sjön på grund av folkmassorna som trängdes runt honom. Han drev därefter ut demonerna från två män som bodde i Gadaras gravvalv. Sedan seglade han tillbaka till ”sin egen stad” (Matt 9:1) och botade där en sängbunden lam man och en kvinna som lidit av blödningar i tolv år (som, tycker jag, är en av de ljuvligaste och mest förunderliga händelserna i Nya testamentet), samt uppväckte synagogföreståndarens dotter från de döda.

Sedan gav han två blinda män synen tillbaka och drev därefter ut en demon som berövat en man talförmågan. Det är ett kort sammandrag av de sex första kapitlen i Nya testamentet som tillägnats Kristi verksamhet. Sedan kommer denna vers. Låt oss se om den verkar bekant för er: ”Jesus gick omkring i alla städer och byar, och han *undervisade* i deras synagogor och *predikade* evangeliet om riket och *botade* alla slags sjukdomar och krämpor” (Matt 9:35; kursivering tillagd).

Det är förstås, med undantag av några få ord, exakt

samma vers som vi läste fem kapitel tidigare. Fortsättningen lyder:

”När han såg folkskarorna, förbarmade han sig över dem, eftersom de var rivna och slagna, som får utan herde.

Och han sade till sina lärjungar: ’Skörden är stor, men arbetarna är få.

Be därför skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd’” (v 36–38).

Sedan kallade han de tolv och gav dem detta direktiv. ”Gå”, sade han, ”till de förlorade fåren av Israels hus.

Och där ni går fram skall ni predika: Himmelriket är nu här.

Bota sjuka, uppväck döda, gör spetälska rena och driv ut onda andar. Det ni har fått som gåva, ge det som gåva” (Matt 10:6–8; kursivering tillagd).

Vi vet att Frälsaren är Mästerläraren. Detta är han och mycket mer. Och när han säger att det mesta av skörden ligger framför oss och att det finns alldeles för få arbetare, så tänker vi genast på missionärerna och på andra som har krav på sig att undervisa. *Men kallelsen gäller en särskild sorts lärare, en lärare som botar i sin undervisning.*

Låt mig nu klargöra ett par saker. Med ”bota”, så som jag har talat om det, menar jag *inte* ett formellt bruk av prästadömet, eller om att välsigna sjuka eller något liknande. Det är definitivt *inte* lärarnas roll, de som har kallats som lärare i kyrkans organisationer.

Men jag tror att vår undervisning kan leda till att bota, andligt sett. Jag kan inte tänka mig att Matteus skulle skriva så mycket om Frälsarens verksamhet bland betryckta, bedrövade och nödställda människor om det inte var för ett visst syfte. Skulle det inte vara underbart att, liksom Mästaren, kunna mäta hur framgångsrikt vi undervisar efter det helande som äger rum i andras liv?

Låt mig förklara lite närmare. När ni undervisar, ge inte bara en lektion, utan ansträng er mer för att hjälpa den andligt blinde basketbollstjärnan att verkligen se, den andligt döva skönhetsdrottningen att verkligen höra och den andligt lame elevordföranden att verkligen gå. Kan vi försöka bli lite ihärdigare i att stärka andra så kraftfullt att de, vilka frestelser djävulen än utsätter dem för, kan stå emot dem och i samma ögonblick verkligen bli befriade från det

LÄNGST TILL VÄNSTER: STÅ UPP OCH GÅ, SIMON DEWEY, MED TILLSTÄND AV ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK, UTAH; VÄNSTER: KRISTUS OCH DEN RIKES UNGE MÄNNEN, HEINRICH HOFMANN

Vi vet att Frälsaren är Mästerläraren. Detta är han och mycket mer. Han efterlyser en särskild sorts lärare, en lärare som botar i sin undervisning.

*Skulle det inte vara
underbart att liksom
Mästaren kunna
mäta hur
framgångsrikt vi
undervisar efter det
helande som äger
rum i andras liv?*

onda? Kan vi försöka lite ihärdigare att undervisa på ett så kraftfullt och andligt sätt att vi verkligen kan hjälpa den som vandrar ensam, som bor ensam, som gråter i nattens mörker?

”Vad ska alltså göras?”

Kanske en lärdom från min tid i de tolv apostlarnas kворum kan hjälpa mig förmedla det jag vill säga angående detta och förhindra att ni blir förvirrade.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum och själv en mästerlig lärare, ställer ofta en viss fråga när vi i de tolv kворum har framfört något eller gett någon slags uppmaning till varandra. Han tittar upp som för att säga: ”Är du färdig?” Sedan säger han till talaren (och underförstått till resten av gruppen): ”Vad ska alltså göras?”

”Vad ska alltså göras?” Jag tror Frälsaren svarade på denna fråga varje dag som en oskiljaktig del av sin undervisning och predikan. Hans predikningar och uppmaningar skulle inte vara till någon nytta om hans lärjungars liv inte förändrades.

”Vad ska alltså göras?” Ni och jag vet att det finns alltför många människor för vilka det inte finns något samband mellan det de säger att de tror på och hur de verkligen lever sitt liv.

Be att din undervisning ska åstadkomma en förändring. Be, som texten lyder i en nu bortglömd sång, att era lektioner bokstavligt talat får eleverna att ”sträcka på sig och flyga åt rätt håll” (Nat King Cole, “Straighten Up and Fly Right” [1943]). Vi vill att de ska sätta sitt liv i ordning och vi vill att de ska handla rättfärdigt. Vi vill att de ska bli välsignade, vara lyckliga i detta liv och frälsta i den kommande världen.

Gud står vid rodet.

Att Apostlagärningarna, som introducerar tiden efter Jesu uppståndelse i Nya testamentet, fått den titeln utgör ett viktigt ecklesiastiskt begrepp i boken, nämligen att apostlarna var ordinerade representanter för Herren Jesus Kristus och att de därför hade myndighet att fortsätta leda kyrkan i hans namn.

Men tänk på vad de fick genomgå. Tänk på den svåra situationen, rädslan, förvirringen och ödeläggelsen som medlemmarna i den nya, lilla kristna kyrkan stod inför efter det att Kristus hade korsfäst. De kanske förstod en del av det som hände, men de kan inte ha förstått allt. Människorna måste ha varit mycket rädda och förvirrade och bröderna hade fullt upp med att försöka leda dem.

Det är inte förvånande att det från början (åtminstone från Apostlagärningarnas första vers) tillkännagavs att kyrkan skulle fortsätta att ledas *gudomligt*, inte jordiskt. Detta var viktigt för människorna att höra under en tid av fruktansvärd förvirring och rädsla. En mer fullständig rubrik för Apostlagärningarna skulle verkligen kunna vara något i stil med ”Berättelsen om hur den uppståndne Kristus verkar genom den Helige Anden i sina ordinerade apostlars liv och verksamhet”. Nu förstår ni säkert varför någon ville ha den kortare rubriken — men min föreslagna rubrik är mer korrekt! Lyssna till Lukas inledande ord:

”I min förra skrift, käre Teofilus, skrev jag om allt som Jesus gjorde och lärde,

fram till den dag då han blev upptagen till himlen, sedan han genom den helige Ande hade gett sina befallningar åt apostlarna som han hade utvalt” (Apg 1:1–2; kursivering tillagd).

Kyrkans föreskrifter var desamma. Frälsaren befann sig inte längre på jorden, men kyrkans föreskrifter och ledarskap var exakt desamma. Efter att ha klargjort detta från första början beskriver Lukas hur Herrens kraft ständigt visar sig genom den Helige Anden. Den första läran från den uppståndne Kristus till de tolv i Apostlagärningarna är att de ”skall om några dagar bli döpta i den helige Ande” (Apg 1:5) och att ”när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft” (v 8).

Efter det att Jesus farit upp till himlen inför deras ögon samlade Petrus kyrkans återstående medlemmar — bara 120 stycken. (Kan ni förstå vilken inverkan problemen och

motståndet hade haft på deras antal?) Ett-hundratjugo människor samlades och Petrus sade: "Mina bröder, det ord i Skriften måste uppfyllas som den *belige Ande* genom Davids mun hade förutsagt om Judas" (v 16; kursivering tillagd). När de skulle utse någon i Judas ställe bland de tolv, bad de på precis samma sätt som de tolv apostlarnas kvorum och första presidentskapet gör i dag: "*Herre, du* som känner allas hjärtan, visa vilken av dessa ... *du* har utvalt" (v 24; kursivering tillagd). Och Mattias blev kallad.

Men detta första kapitel, vilket vänder allas uppmärksamhet mot himlen som på ett så tydligt sätt visar den gudomliga vägledning som skulle fortsätta att styra kyrkan, är bara en uppvärmning inför kapitel två. I dessa verser blir ordet *pingst* en del av den kristna vokabulären som synonym för unika andliga manifestationer och den Helige Andens kraft som på ett gudomligt sätt kom över människorna. Uppenbarelse kom från himlen med ett dån "som när en våldsamt storm drar fram, och det fyllde hela huset" (Apg 2:2) och det fyllde bröderna. "Tungor som av eld visade sig för dem ... Och de uppfylldes alla av den helige Ande och började tala ... allteftersom Anden ingav dem att tala" (v 3–4).

Petrus, som den främste aposteln och kyrkans president, stod upp och bekräftade denna utgjutelse. Han citerade Joel, och sade att Gud i de sista dagarna "skall utgjuta av min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era unga män skall se syner, och era gamla män skall ha drömmar.

Ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skall profetera" (v 17–18).

Petrus fortsatte: "Israeliter [han talar till den större församlingen], lyssna till dessa ord: Jesus från Nasaret var en man som Gud bekände sig till inför er ... Det är denne Jesus som Gud har uppväckt ... Sedan han nu genom Guds högra hand har blivit upphöjd och *av Fadern tagit emot den utlovade belige Ande*, har han utgjutit detta som ni ser och hör" (v 22, 32–33; kursivering tillagd).

Det är storslagna verser. De som ännu inte var döpta

och som blivit rörda av Anden frågade vad de skulle göra. Petrus sade åt dem att bli döpta till syndernas förlåtelse och få "den helige Ande som gåva" (v 38) och 3 000 personer gjorde så. Senare, när den lame mannen blev botad på trappan till templet och folkmassan tyckte att Petrus och

Johannes hade gjort något underbart, tillrättavisade Petrus dem och sade att det inte var någon jordisk kraft eller någon fromhet från lärjungarnas sida som gjorde att mannen kunde gå, utan att det var Jesu kraft, den Jesus som människorna i Jerusalem hade "utlämna[t]" och "döda[t]" (Apg 3:13, 15). Han vittnade sedan om att samme Jesus fortfarande ledde kyrkan genom den Helige Anden och skulle fortsätta att göra det tills dess han återkom i "de tider ... då allt ... blir återupprättat" (v 21).

När ytterligare 5 000 människor blev medlemmar i kyrkan förstummades fariseerna och saduceerna. De krävde att få veta hur detta hade gått till. Petrus gav det klassiska svaret som ni alltid måste ge andra. "*Då uppfylldes Petrus av den belige Ande*" och förkunnade att det skedde genom och "i kraft av Jesu Kristi, nasaréens namn" (Apg 4:8, 10; kursivering tillagd). Kristus vägledde inte endast apostlarnas handlingar genom den Helige Anden, han lade också orden i deras mun genom samma Ande. Detta visar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas styrelse, både förr och nu.

Fadern och Sonen leder fortfarande detta verk. De påverkar kyrkans ledare, lärare och medlemmar genom den Helige Anden. Och det är genom samma hjälpmedel som vi måste påverka dem vi undervisar.

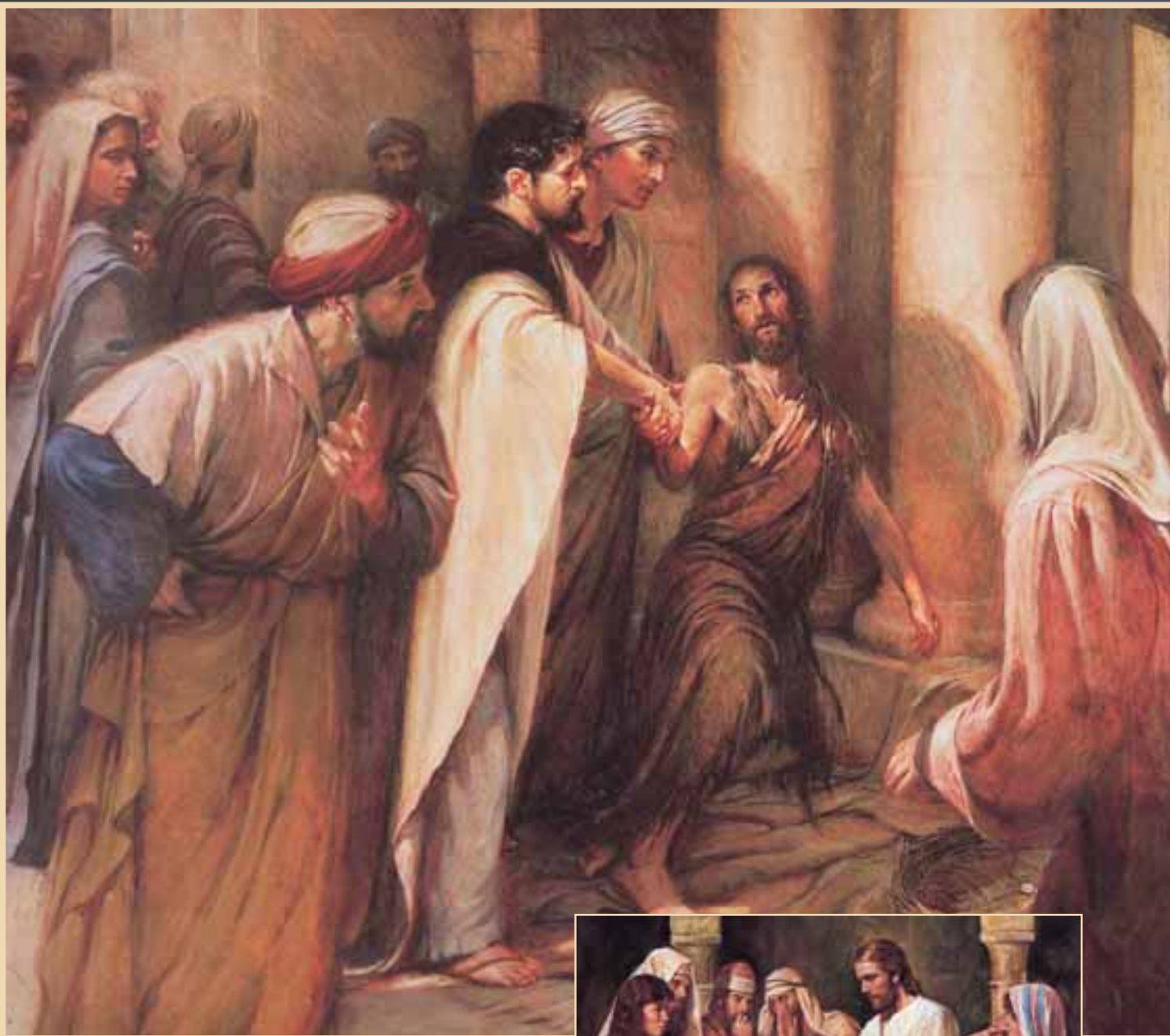
Undervisa genom Anden

Ja, undervisa genom den Helige Anden. Om vi inte undervisar på det sättet, undervisar vi, som det står i skrifterna, "på annat sätt" (L&F 50:17). Och alla andra sätt är "icke av Gud" (v 20). Försök på alla sätt att ge era elever möjlighet att få en andlig upplevelse. Det är det som det Nya testamentet försöker göra för er. Det är det som är budskapet i evangelierna. Det är det som är budskapet i Apostlagärningarna. Det är det som är budskapet i alla

Kan vi försöka att lite ihärdigare undervisa på ett så kraftfullt och andligt sätt att vi verkligen kan hjälpa den som vandrar ensam, som bor ensam, som gråter i nattens mörker?

LÄNGST TILL VÄNSTER: JAIRUS DOTTER, DE. PARSON; VÄNSTER: KRISTUS OCH DEN SAMARITISKA KVINNAN, CARL HEINRICH BLOCH, MED TILLSTÄND AV FREDERIKSBORGS NATIONALHISTORISKA MUSEUM I HILLERÖD, DANMARK.

När den lame mannen blev botad på trappan till templet och folkmassan tyckte att Petrus och Johannes hade gjort något underbart, så tillrättavisade Petrus dem och sade att det inte var någon jordisk kraft eller någon fromhet från lärjungarnas sida som gjorde att mannen kunde gå, utan att det var Jesu kraft.

heliga skrifter. De andliga upplevelserna som nedtecknats i dessa heliga skrifter hjälper andra att fortsätta på rätt kurs och stanna i kyrkan i vår tid, liksom de gjorde för dessa medlemmar på Nya testamentets tid.

Skrifterna säger: "Anden skall givas eder genom trons bön, och om I icke mottagen Anden, skolen I icke undervisa" (L&F 42:14). Detta lär oss inte bara att ni inte kommer att undervisa eller att ni inte kan undervisa eller att undervisningen kommer att bli ganska dålig. Nej, det är allvarligare än så. Här används den befällande formen av verbet. "[I] *skolen* ... *icke* undervisa." Sätt in "*du skall*" i stället för "*I skolen*" så blir det samma språk som i de tio budorden. Detta är en befällning. De är Guds elever, inte era, precis som det är Kristi kyrka och inte Petrus eller Paulus eller Josephs eller Brighams kyrka.

Fatta mod. Låt Anden arbeta genom er på sätt som ni kanske inte får förmånen att förstå eller ens känna igen. Era elever kommer att påverkas på fler sätt än ni är medvetna om ifall ni har ärliga hjärtan och försöker leva så rent ni kan. När ni kommer till de enastående händelserna, de som nästan är omöjliga att undervisa om — det som hände i Getsemane och på Golgata samt Kristi himmelfärd — så ber jag er att bland annat komma ihåg följande två tillämpningar som ni kan ha nytta av.

Kristus förblev trofast.

För det första, under Kristi obeskrivligt plågsamma och förkrossande smärta *förblev han trofast*.

Matteus sade att "ängslan och ångest kom över honom", att han var "djupt bedrövad, ända till döds" (Matt 26: 37, 38). Han gick ensam in i örtagården och lämnade med avsikt bröderna utanför att vänta på honom. Han var tvungen att göra detta ensam. Han föll på knä och sedan säger aposteln att han "föll ner på ansiktet" (v 39). Lukas säger att han hade "svår ångest" och att han bad så ivrigt att "hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden" (Luk 22:44). Markus säger att han föll ner på jorden och sade: "Abba, Fader!" Det handlar inte om abstrakt teologi nu. Det här är en son som vädjar till sin far. "Allt är möjligt för dig. Tag denna kalk ifrån mig" (Mark 14:36).

Vem skulle kunna motstå detta från något barn, särskilt ett fullkomligt barn? "Du kan göra allt. Jag vet att du kan göra allt. Ta denna kalk från mig."

Hela denna bön, som Markus påpekade, var en vädjan om att denna timme skulle uteslutas ur planen, ifall det var möjligt. I själva verket sade Herren: "Om det finns en annan väg, så vill jag hellre gå den. Om det finns ett annat sätt — vilket sätt som helst — så väljer jag gärna det sättet." "Låt denna kalk gå ifrån mig", nedtecknade Matteus (Matt 26:39). "Tag denna kalk ifrån mig", skrev Lukas (Luk 22:42). Men kalken togs inte bort från honom.

Till sist böjde han sig för sin Faders vilja och sade: "Ske inte min vilja utan din" (Luk 22:42). Detta är, i allt väsentligt, det sista ögonblicket i det gudomliga samtalet mellan Fadern och Sonen under Jesu jordiska verksamhet. Från och med den stunden skulle inget ändras. Han skulle genomföra försoningen vad som än hände.

Och från detta sista tillkännagivande i den gamla världen får vi det första i den nya. Till nephiterna som hade samlats vid templet sade han: "Se, jag är Jesus Kristus ... världens ljus och liv. Jag har druckit av den bittra kalken, vilken Fadern har givit mig, och ... jag har underkastat mig Faderns vilja i allt från begynnelsen" (3 Nephi 11:10–11). Så presenterar han sig själv, på det sätt som han tycker bäst förklarar för dessa människor vem han är.

Om ni kan påverka era elever att göra ett betydelsefullt åtagande som svar på Frälsarens ojämförliga offer för dem, hans betalning för deras överträdelser, hans sorg över deras synder, så få dem att inse behovet av att lyda — att i sina egna svåra situationer och stunder, då de måste fatta beslut, "underkasta ... [sig] Faderns vilja" (v 11), kosta vad det kosta vill. De kommer inte alltid att göra det, inte mer än vad ni och jag har kunnat göra det, men det borde vara deras mål. Det borde vara deras avsikt. Det som Kristus verkar vara mån om att betona angående sin mission — istället för de personliga dygderna, de enastående predikningarna och till och med botandet — är att han underkastade sig Faderns vilja.

Vi är alla egensinniga människor alltför ofta. Därför är Frälsarens budskap till var och en av oss att vårt offer,

i likhet med hans offer, är ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande (se 3 Nephi 9:20; L&F 59:8). Vi måste bryta oss fria från vårt obetydliga jag och gråta över våra synder och över världens synder. Vi måste vädja till andra att underkasta sig Fadern, att underkasta sig Sonen, att underkasta sig den Helige Anden. Det finns inget annat sätt. Utan att likna oss själva för mycket med honom, för det vore hädiskt, så försök verkligen förstå att vi har en kalk i vårt liv som inte kan tas ifrån oss, liksom han hade en i sitt liv. Den kommer i mycket mindre omfattning och i mindre skala, men den kommer tillräckligt ofta för att lära oss att vi måste lyda, vad som än händer.

Kristus känner till vägen

Den andra lärdomen om försoningen som jag ber er komma ihåg hör ihop med den första. Om era elever känner att de på något sätt redan har gjort för många misstag, om de känner att de lever och verkar där Kristi ljus inte kan lysa, så lär dem att Gud har "en förlåtande inställning", att Kristus är "barmhärtig och nåderik, att han inte är snar till ilska, att han är tålmodig och full av godhet" (*Lectures on Faith* [1985], s 42). Nåden, med dess närbesläktade dygder omvändelse och förlåtelse, tillhör det centrala i Jesu Kristi försoning. Allt inom evangeliet lär oss att vi kan ändra på oss om vi verkligen vill, att vi kan få hjälp om vi verkligen ber om den, att vi kan bli botade, vilka problem vi än har haft tidigare.

Trots livets vedermödor kan vi alla få hjälp längs denna resa. När Kristus bjuder oss att underordna oss, att lyda Fadern, så vet han hur han ska hjälpa oss att göra det. Han har gått den vägen och ber oss göra det som han har gjort. Och han har gjort resan mycket lättare. Han vet var de hårda stenarna och stötestenarna ligger och var taggarna och tistlarna är som tätast. Han vet var vägen är farofylld och han vet vilken väg vi bör välja när vägen delar sig och mörkret kommer. Han vet detta därför att han har lidit "plågor, bedrövelser och frestelser av alla slag ... så att han ... må kunna bistå sitt folk i deras skröpligheter" (Alma 7:11–12). Att *bistå* betyder att stödja, stå vid någons sida. Jag vittnar

om att Kristus kommer att stödja oss, att han gör så redan nu, om vi bara vill ta emot hans barmhärtighets uträckta hand.

När vi vacklar eller snavar finns han där för att stödja och stärka oss. Han finns där för att rädda oss, och för allt detta gav han sitt liv. Hur mörka våra dagar än må verka så har de varit mycket mörkare för världens Fräl-sare. Som en påminnelse om dessa dagar har Jesus, till och med i sin uppståndna, i övrigt fullkomliga kropp,

valt att, för sina lärjungars skull, behålla såren i händerna och på fötterna och i sin sida — tecken, om ni så vill, på att smärtsamma saker händer till och med de rena och fullkomliga. Tecken, om ni så vill, på att smärtan i denna värld *inte* är ett bevis på att Gud inte älskar er. Tecken, om ni så vill, på att svåra tider har ett slut och att vi kan bli lyckliga. Påminn andra om att det är den sårade Kristus som är våra själsars Befälhavare, han som ännu bär vår förlåtelses ärr, sin kärleks och ödmjukhets sår, lydnadens och uppoffringens sönderrivna kött.

Det är i huvudsak på dessa sår som vi ska känna igen honom när han kommer. Han kanske inbjuder oss att komma fram, som han inbjudit andra, för att se och känna på dessa märken. Om vi inte har gjort det tidigare så kommer vi säkert vid det tillfället att tillsammans med Jesaja erinra oss att det var för oss som Gud blev "föraktad och övergiven ... en smärtornas man och förtrogen med lidande", att "han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (Jesaja 53:3, 5).

Jag älskar detta verk. Uppskatta tillfället ni har att under detta år fördjupa er i det majestätiska Nya testamentet och i hans liv som det vittnar om. Detta är hans kyrka och vi har del i ett stort verk där vi har den härliga förmånen att älska skrifterna och lära av dem och bära vittne för varandra att de är sanna. ■

Omarbetat från ett tal givet vid en konferens för religionslärare i Kyrkans utbildningsverksamhet på Brigham Young-universitetet den 8 augusti 2000.

LÄNGST TILL VÄNSTER: KRISTUS PÅ KORSET, CARL HEINRICH BLOCH; MED TILLSTÅND AV FREDRIKSBERGS NATIONALHISTORISKA MUSEUM I HILLERÖD, DANMARK. VÄNSTER: KRISTUS I GETSEMANE, HEINRICH HOFMANN

Det som Kristus verkar vara mån om att betona angående sin mission — istället för de personliga dygderna, de enastående predikningarna och till och med botandet — är att han underkastade sig Faderns vilja.

Tonåringar **LEDER** tonåringar

CHARLOTTE CACHAPERO

Följande idéer har hjälpt mig när jag har verkat i klasspresidentskap i Unga kvinnor i min församling i Filippinerna. Kanske kan dessa principer hjälpa dig i ditt kall som ledare.

* *Ge av din tid.* Ägna tid åt ditt ansvar och du kan åstadkomma nästan vad som helst.

* *Var vänlig.* Behandla andra som du själv skulle vilja bli behandlad. Var lugn och tålmodig. Utveckla en anda av vänskap. Låt andra veta att du tycker att de är betydelsefulla, genom att du försöker förstå deras svårigheter och framgångar.

* *Respektera andra.* Möt dem du leder med respekt. Kom ihåg att de är alla unika barn till Gud med möjligheter att bli lika honom.

* *Uppoffra.* Försök att fatta beslut som tar hänsyn till andras behov och åsikter i stället för att bara tänka på vad som är bäst för dig.

* *Studera.* Studera evangeliet regelbundet och utan avbrott. Skrifterna och andra goda böcker kan hjälpa dig att dela med dig av evangeliets lärdomar till dem som du har kallats att leda.

* *Dela med dig av dina talanger.* Dölj inte ditt ljus under skäppan (se Matt 5:14–16). Dela med dig av dina talanger och förmågor och sök efter sätt att hjälpa andra att dela med sig av sina.

* *Be om råd.* Be andra medlemmar i ditt presidentskap, dina föräldrar, andra vuxna ledare och framför allt din himmelske Fader om vägledning och stöd när du verkar i ditt kall.

* *Gör ditt bästa!* Bli inte överväldigad. Herren kallade dig och han kommer att se till att du klarar av din uppgift. Du kommer inte att misslyckas om du gör ditt bästa och litar på honom. ■

Charlotte Cachapero är medlem i Plaridels andra församling, Malolos stav i Filippinerna.

Om I ären beredda skolen I icke frukta

Välj under bön ut och studera de skriftställen och den undervisning som finns i detta budskap och som bäst fyller behoven hos de systrar ni besöker. Dela med er av era erfarenheter och vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra samma sak.

L&F 38:30: "Om I ären beredda skolen I icke frukta."

Äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kворum: "Vi har i årtal instruerats om att uppfylla åtminstone fyra krav i förberedelsen för framtiden. För det första: Skaffa en bra utbildning ... För det andra: Lev strikt inom din inkomst och spara en del till svåra tider ... För det tredje: Undvik stora skulder ... För det fjärde: Skaffa och lagra en reserv av mat och förnödenheter för livets uppehälle" ("Om I ären beredda skolen I icke frukta", Nordstjärnan, jan 1996, s 36–38).

Första presidentskapet: "Kyrkans medlemmar kan påbörja sitt hemförråd genom att lagra de baslivsmedel som krävs för att uppehålla livet ...

Det finns dock medlemmar som inte har pengar till eller plats för ett sådant förråd, och somliga får inte lagra ett årsförråd av mat därför att det är förbjudet enligt lag. Dessa medlemmar bör lagra så mycket som

deras omständigheter tillåter. Familjer som inte har resurser till att anskaffa förråd för ett helt år, kan börja med att lagra förråd som räcker några månader. Medlemmarna bör gå till väga förståndigt och inte panikartat, och inte gå till ytterlighet i denna sak. Genom noggrann planering kan de flesta av kyrkans medlemmar, med tiden, bygga upp både en ekonomisk reserv och ett årsförråd av livsnödvändigheter" (Brev från första presidentskapet, 20 jan 2002).

President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet: "Det är min åsikt att vi sista dagars heliga, på grund av den kunskap vi fått i uppenbarelserna, är bättre förberedda än något annat

folk för de svåra tider vi lever i ...

'De som äro visa och hava mottagit sanningen samt tagit den helige Ande till sin vägledare ... skola icke nedhuggas och kastas i elden, utan de skola bestå på den dagen' [L&F 45:57] ...

Var och en av oss som är medlem av kyrkan har genom handpåläggning fått — i den utsträckningen förordningen kan förmedla den — den Helige Andens gåva ... Om jag tar emot den Helige Anden och följer hans råd, blir jag en av dem som kommer att beskyddas i denna svåra tid. Detsamma gäller er och alla andra som följer hans vägledning" ("Om I ären beredda skolen I icke frukta", Nordstjärnan, jan 1982, s 1, 5, 6).

President Brigham Young (1801–1877): "Vår iver bör kretsa kring en enda sak, att helga våra hjärtan, rena våra känslor och bereda oss för de händelser som med hast kommer över oss ... Sök Kristi Andes sällskap, på det att vi tålmodigt må invänta Herrens tid och förbereda oss för de tider som kommer" (*Deseret News*, 1 maj 1861, s 65).

L&F 6:34, 36: "Frukta därför icke, du lilla hjord! Gör gott! Låt jorden och helvetet förena sig emot dig, ty om du är byggd på min klippa, kunna de icke besegra dig ... Vändan alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke."

■ *Vad kan vi göra för att se framåt med tro och förväntan?*

■ *Vad kan hindra oss från att göra allt vi kan för att förbereda oss timligen och andligen?* ■

Till jordens

RICHARD M ROMNEY

*"Gud ... skådar till jordens ändar,
han ser allting under himlen"
(Job 28:23–24).*

Ak till Argentina. Res sedan söderut. Fortsätt. Fortsätt. När du kommer till stranden vid Magalhães sund så färdas över vattnet tills du kommer till ögruppen Eldslandet. Fortsätt. När du kommer till den bortre sidan av ön så stanna där. Du har nu kommit till Ushuaia, som har utnämnts till världens sydligaste stad. Den ligger så långt söderut att invå-

narna vanligtvis kallar den "jordens ände".

Denna glaciärtäckta plats, där taggiga berg störtar ner i havet, har sköna, långa dagar under två till tre månader om året. Resten av året är det kallt, stormigt och mörkt.

Ushuaia är förmodligen inte den första platsen du kommer att tänka på där unga sista dagars heliga bor. Men kyrkan finns — och frodas — här. Och kyrkans ungdomar i

FOTON RICHARD M ROMNEY

ändar

Evangeliet förde samman Susana Martínez och Rubén Morresi och deras familjer (ovan) i en kärleksfull förening, däribland (nedan, från vänster) Ximena, Micaela och Gonzalo Martínez och Manuel och Micaela Morresi.

Matías, Patricia
och Paola
Quiroga

(nedan, från vänster)

har funnit sin lycka

i kyrkan, medan

många andra i deras

ålder i deras isolerade

stad har vänt sig till

droger och andra

destruktiva beteenden.

Ushuaia vet att de utgör en del av uppfyll-
nelsen av en profetia om att evangeliet ska
”utgå till jordens ändar” (L&F 65:2).

En make till hennes mor

Ta till exempel berättelsen om Ximena
Martínez. För några år sedan bodde Ximena,
hennes syster Micaela och hennes bror Gon-
zalo tillsammans med sin frånskilda mor i
Buenos Aires. Ximena var då 15 år gammal.
Det var hennes uppgift att ta hand om gårds-
planen. ”Men jag hade försummat den”, för-
klarar hon. ”Daniel Garrido, en vänlig granne
som bodde tvärs över gatan, erbjöd sig att
hjälpa till. Ett par dagar senare kom han till-
sammans med heltidsmissionärerna. De
arbetade hårt och gjorde gårdsplanen vacker.
Men det var bara början. Daniel och hans
hustru Elisabet fortsatte att vara våra trogna

vänner och missionärerna erbjöd sig att
undervisa oss om evangeliets återställelse.
Hur skulle vi ha kunnat säga nej?”

Det var början på en resa mot insikt.
Efter att ha studerat tillsammans med
missionärerna lät Ximenas mor döpa sig.
Barnen följde snart hennes exempel. ”Jag
beslöt mig för att förändra mitt liv, att få
den frihet som bara Kristus kan ge”, fort-
sätter Ximena. ”Jag ville leva efter evange-
liet mer och mer. Men det var något som
saknades — vi behövde en far, och vi ville
beseglas som familj i templet.

En dag under en dans i kyrkan talade jag
med en vän som hette Martín Morresi. Han
nämnde att hans far var änkling. Jag skäm-
tade och sade: ’Du, min mamma behöver
en man! Vi borde presentera
dem för varandra.’ Det fanns bara ett

EN STOR GLÄDJE I MITT HJÄRTA

ett område som ligger så isolerat som Ushuaia gör, kan livet verka ensamt. En del ungdomar vänder sig till dryckenskap, droger eller omoraliskt beteende och hamnar till sist i elände. Sista dagars heliga ungdomar har funnit lyckan genom att följa sin himmelske Faders vägledning. Lyssna till tre medlemmar i familjen Quiroga. De lät döpa sig för två år sedan.

”Att vara medlem i kyrkan gör mig mycket lycklig”, säger Matias, 14 år. ”Jag känner djupt inom mig att jag verkligen tillhör den sanna kyrkan, att min himmelske Fader hjälper mig varje stund. Jag har lärt mig mycket som ny medlem. Mina lärare har

problem — hans far bodde 320 mil från där vi var.

”Jag började retas med min mor och säga att jag hade hittat en man åt henne. Och så, under en övning med stavskören, sade Martín till mig: ’Min far kommer på besök till Buenos Aires och han vill bjuda ut din mor på middag!’ Jag blev alldeles stum, och jag tänker inte tala om hur min mor reagerade. I vilket fall som helst så accepterade hon. Martín följde med sin far Rubén och jag följde med min mor Susana och vi hade en underbar kväll

lärt mig mycket och medlemmarna har varit mycket vänliga.”

Hans 18-åriga syster Patricia håller med. ”Att vara en sista dagars helig har förändrat mitt liv på alla sätt”, säger hon. ”Jag har alltid trott på Gud, men jag kände aldrig hans närhet på samma sätt som jag gör i kyrkan. Jag älskar att vara i Unga kvinnor och att arbeta på min personliga tillväxt.”

”Innan jag döptes bad jag och frågade om jag hade valt rätt”, säger 16-åriga Paola. ”Jag kände en stor glädje i mitt hjärta. Sedan döptes jag och kände hur Anden fanns inom mig. Jag vet att detta är den sanna kyrkan. Jag känner inga tvivel. Det känns bra när jag gör det som är rätt.”

tillsammans. Rubén Morresi var uppmärksam och visade respekt. Det märktes att han var en hederlig och trofast man, en gudsman.”

Tre och en halv månad senare vigdes Rubén och Susana i templet i Buenos Aires i Argentina. Ximena, Micaela och Gonzalo Martínez beseglades till dem och de flyttade alla till Ushuaia, där de bodde tillsammans med sina nya syskon, Manuel och Micaela Morresi. (Tre äldre barn hade redan flyttat hemifrån.)

EN SOLSTRÅLE

Familjerna Morresi, Martínez och Quiroga är inte de enda familjerna i Ushuaia som har flera tonåringar. Familjen Cabanillas har fyra tonåringar, och deras vittnesbörd är starkt.

"Jag har varit medlem i kyrkan sedan jag var åtta år gammal", säger Florencia Cabanillas, 14 år. "Jag vet att Jesus Kristus lever och att skrifterna är Guds ord. Jag vet också att Joseph Smith var en profet. Jag är mycket glad över att jag har evangeliet i mitt liv och att vi nått vårt mål som familj att beseglas i templet."

"Jag vet att vi har en profet, siare och uppenbarare i dag och att han får uppenbarelse från Gud", säger Andrea, 15 år. "Jag vet att Mormons bok är ett underverk, att den översattes under svåra tider. Joseph Smith bad med stor tro och fick svar."

"För inte så länge sedan fick jag möjlighet att undervisa om Mormons bok i Söndagsskolan", säger Estefania, 17 år. "Det gjorde att jag läste skrifterna noggrant och medan jag gjorde det föreställde jag mig att jag var där. Jag kommer aldrig att glömma hur Mormon kände sig när han såg nephiternas förgörelse. Jag kommer inte att glömma profeternas vittnesbörd. Om du inte har läst skrifterna så noggrant rekommenderar jag att du börjar i dag!"

Sabrina, 18 år, minns hur de kvinnliga missionärerna kom till familjens hemma när hon var tio år gammal. "De undervisade mig på ett enkelt med ändå fast sätt att Gud uppenbarar sanningen genom bön", säger hon. "De sade att jag behövde knäböja och ödmjukt be min himmelske Fader om ett vittnesbörd. 'Knäböja, jag?', tänkte jag för mig själv. Några dagar senare ville mamma gå på promenad med min syster och mig. Trots att solen sken och jag ville följa med var det något som hindrade mig. Jag visste att det var det perfekta tillfället att be. Jag knäböjde i matsalen. Jag bad min himmelske Fader att tala om för mig om Mormons bok var sann. Jag frågade honom om de principer jag lärt mig i kyrkan var sanna. Fem minuter gick. Jag stannade kvar på knä efter min bön. Plötsligt sken en solstråle på mitt ansikte. Jag kunde inte förstå hur, eftersom det var mörkt i huset. Men det fanns ett litet fönster i köket utan gardiner, och ljuset kom därifrån.

Jag kände mig så glad. Jag förstod att min Fader hade svarat på min bön på detta sätt. Nu hade jag ett vittnesbörd om alla dessa ting, och jag vet att de är sanna. Jag vet att det finns en otrolig kraft i bönen."

”Nu bor jag vid jordens ände”, säger Ximena. ”Jag arbetar av alla krafter på att hjälpa Sion att växa här. Jag vet att Herrens rike kommer att sträcka sig över jordens fyra hörn och att detta är anledningen till att han har lett oss till ett av dem.”

Att bry sig om betyder att dela med sig

Om du talar med andra ungdomar i Ushuaia märker du att de också känner en djup kärlek till kyrkan och de välsignelser som den för med sig. Boris Zapata, 12 år, säger att evangeliet har lärt honom att, som Moroni uttryckte det, ”hoppas på en bättre värld” (Ether 12:4). Juan Frau, 16 år, berättar hur mycket han uppskattar seminariet. ”Det är underbart att kunna studera skrifterna varje dag”, säger han.

”Jag fick möjlighet att dela med mig av

evangeliet till en av mina vänner i skolan, Elena Ayala”, säger Micaela Martínez, 18 år. ”När hon döpte sig blev jag så glad. Om vi vet att Jesus Kristus lever är det underbart att få berätta för andra vad vi känner för honom.”

Här, vid jordens ände, har ungdomarna i Ushuaia fått evangeliets underbara ljus. De delar glatt med sig av det till varandra och till alla andra som vill ta emot det. ■

Florencia, Andrea, Estefania och Sabrina Cabanillas, liksom Boris Zapata och Juan Frau (nedan, från vänster) är också sista dagars heliga ungdomar i Ushuaia (vänster). Deras enighet skyddar dem i deras stad vid jordens änder.

VI HAR VALT ATT TJÄNA

Det kändes som om svaret var nej, men varför ville inte Herren att jag skulle verka som missionär? Skulle jag inte kunna bli en bra missionär?

LORALEE BASSETT LEAVITT

Jag skulle snart fylla 21 år och undrade vad min framtid skulle föra med sig. Kanske en mission? Herrens svar var tydligt — och förvånande.

Jag satt i templet och väntade på att få utföra dop för de döda, och jag bad. Jag var 20 år gammal och jag ville veta: Borde jag gå ut som heltidsmissionär? Det kändes som om svaret var nej, men jag ville fråga en gång för alla.

Plötsligt skälvde jag till, som om jag fått en hink med kallt vatten över mig. *Nej*, kände jag. Ingen mission för mig.

Trots att jag visste att unga kvinnor inte förväntas gå på mission på samma sätt som unga män var jag förvirrad. Varför uppmuntrade Anden mig att inte gå på mission? Skulle jag inte kunna bli bra på att sprida evangeliet?

När några av mina vänner tog emot sina missionskallelser undrade jag ibland vad min framtid skulle föra med sig. Jag skulle snart fylla 21 år och kunde inte låta bli att tänka: "Jag hinner fortfarande bli intervjuad och skicka in mina missionspapper."

Jag studerade i England när mina föräldrar ringde mig. Jag hörde hur min mor grät när hon berättade den fruktansvärda nyheten: Hon hade fått diagnosen cancer.

En månad senare, när jag kom hem till Förenta Staterna under sommarlovet, hade kemo-terapin gjort min mor svag. Jag började hjälpa till hemma, lärde mig att ta hand om huset och maten. Jag talade också mycket med mamma,

eftersom jag var rädd att jag skulle mista henne. Jag lärde mig att det är både komplicerat och tidsödande att ta hand om ett hem och jag kände en ökad uppskattning för mammas insats under åren som gått. Jag klarade knappt av att laga ordentliga middagar.

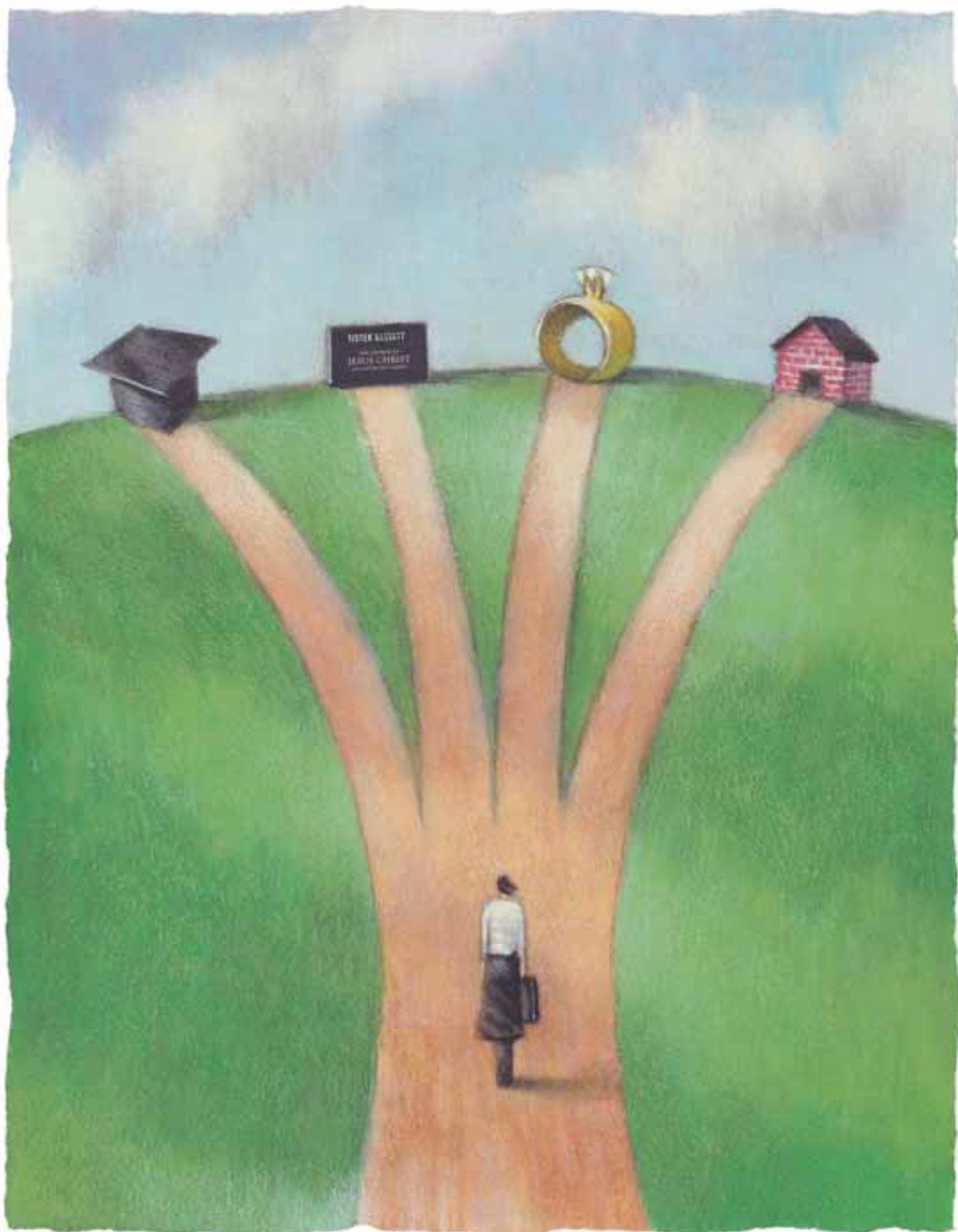
Som tur var fick vi hjälp av medlemmar i vår församling och andra i samhället.

Mammas behandling fortsatte och under tiden växte vår familj samman. Mamma berättade om hur det var när hon var ung och vi spelade mycket spel tillsammans. Vi talade om skrifterna. Min pappa berättade för mig om sin rädsla och bar också sitt vittnesbörd.

Den sommaren lärde jag mig ting av evig betydelse. Jag visste att jag behövde vara hemma hos min familj. Mitt vittnesbörd växte när jag under hela sommaren kände min himmelske Faders kärlek. Jag lärde känna medlemmarna i grenen bättre, trots att jag hade känt dem under hela mitt liv. Min familj växte samman och tröstades av kunskapen om att våra familjeband var starkare än döden. Jag tackade Herren för att han svarat på min fråga om jag skulle gå på mission, och för att han ledde mig så att jag kunde tjäna min familj. ■

Loralee Bassett Leavitt är medlem i Bellevue första församling, Bellevue stav i Washington.

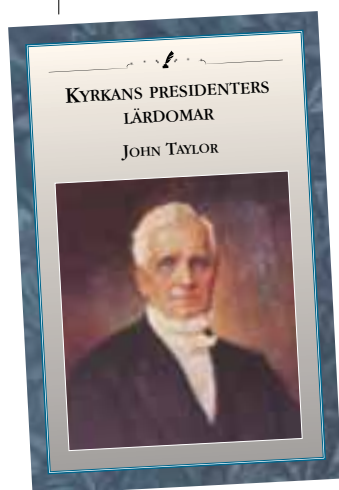
Redaktionens kommentar: Författarens mor har efter sina behandlingar återfått hälsan.

John Taylor

SANNINGENS FÖRKÄMPE

KARLA C ERICKSON

Som kyrkans tredje president stod John Taylor orubbligt fast vid sitt vittnesbörd om profeten Joseph Smith och ledde kyrkan genom några av dess svåraste tider.

John Taylor föddes den 1 november 1808 i Milnthorpe, en liten stad i grevskapet Westmorland i England. Han föräldrar, James och Agnes Taylor, hade tio barn. John var deras andra son. De fostrade sin stora familj med hjälp av bibelstudier och bön. "Unge Taylor hade del i Guds ande ... Han kände ofta dess inflytande, inte endast i att hans sinne vidgades så att han kunde förstå läror och principer, men också genom drömmar och syner ... Som liten pojke såg han i en syn en ängel i himlen med en trumpet för munnen. Ängeln basunerade ut ett budskap till nationerna. Betydelsen av denna syn förstod han inte förrän senare i livet".¹

Vid 16 års ålder gick han ur den anglikanska kyrkan och blev senare en lekmannapäst för Metodistkyrkan. Vid ett tillfälle när han tillsammans med några av sina församlingsmedlemmar var på väg till ett avtalat möte, stannade han till och sade: "Jag har ett starkt intryck av att jag måste resa till Amerika för att predika evangeliet!"² Detta intryck stannade kvar hos honom.

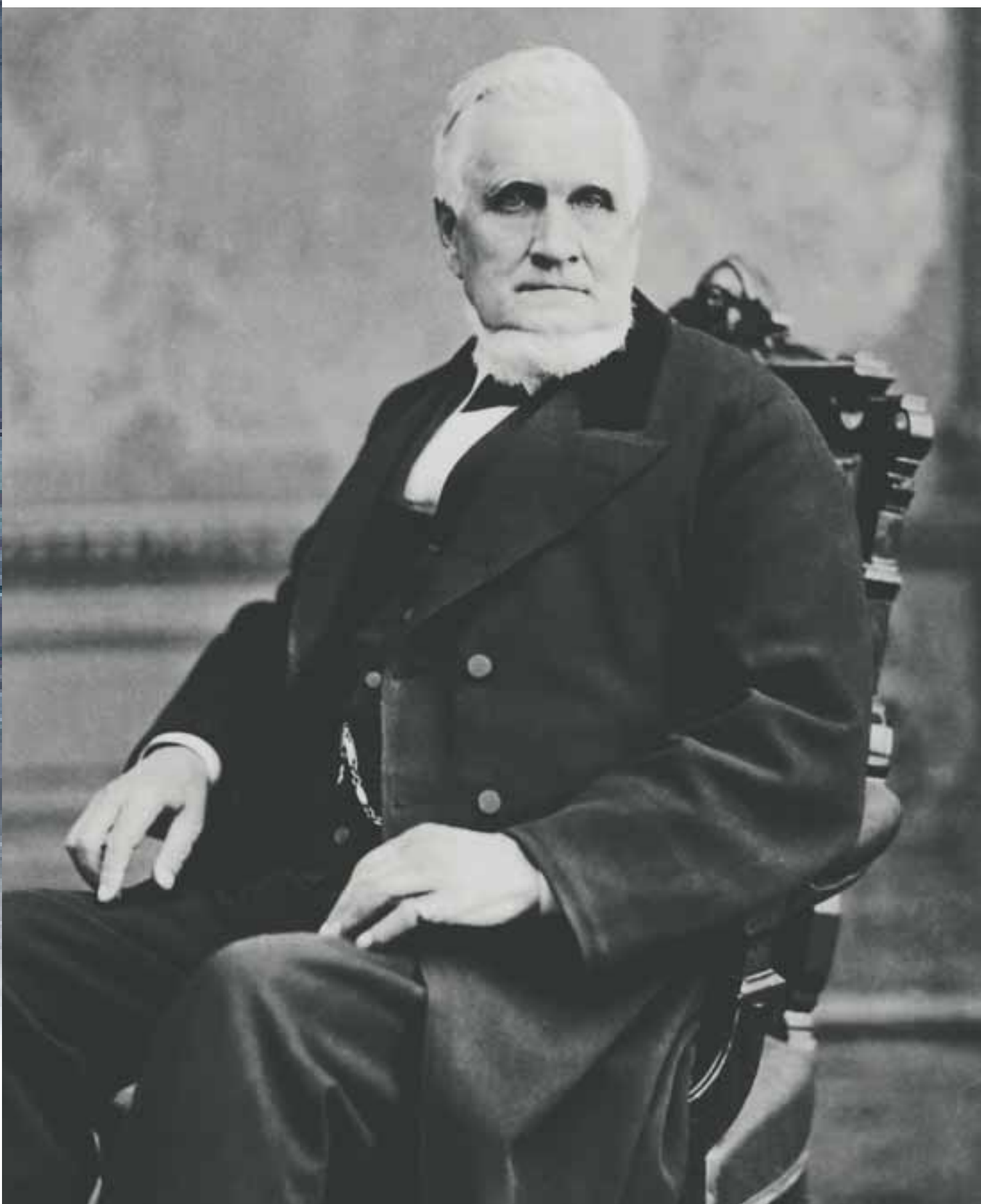
När John Taylor väl lämnade England år 1832 reste han till Canada. Han reste till sin familj som hade emigrerat år 1830. Det var där som han träffade och gifte sig med

Leonora Cannon. Det var också i Canada som han träffade en missionär vid namn Parley P Pratt, en apostel i Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga.

Många i metodistförsamlingen som äldste Pratt predikade för var hänförda av hans budskap, ända tills han berättade för dem om profeten Joseph Smith och guldplåtarna. Många av männen vägrade att fortsätta lyssna till honom. John Taylor påminde dem: "Vi påstår oss vara här för att söka sanningen. Hittills har vi helt och fullt undersökt alla åskådningar och läror och bevisat att de är falska. Varför skulle vi frukta att undersöka mormonismen? Denne man, herr Pratt, har framfört många lärdomar som sammanfaller med våra egna lärdomar ... Vi har bett Gud sända oss en budbärare om han har en sann kyrka på jorden ... Om jag finner hans religion sann, kommer jag att anta den, vad följderna än må bli." ³

John Taylor fortsatte att undersöka evangeliet och den 9 maj 1836 lät han och

John Taylors lärdomar är det melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens studiekurs under 2003, den fjärde i en serie om Kyrkans presidenters lärdomar.

Leonora döpa sig. Under sina sista år sade president Taylor: "När jag granskat evangeliet och blivit övertygad om att det var sant, sade jag: 'Jag tror på det. Jag måste ta emot det. Jag kan inte förkasta den eviga sanningens principer.'"⁴

Sanningens förkämpe

*Sanningen, den eviga sanningen, är grunden till de kristnas hopp.*⁵

John Taylor verkade som kyrkans presiderande ämbetsman i Canada under två års tid. I mars 1837 reste han till Kirtland i Förenta Staterna för att träffa profeten Joseph Smith. Vid det tillfället led kyrkan under svår förföljelse och till och med en del apostlar höll på att avfalla. Äldste Pratt kom fram till John Taylor och sade något negativt om

profeten Joseph, på vilket äldste Taylor svarade: "Jag är förvånad att höra dig tala så, broder Parley. Innan du reste från Canada bar du ett starkt vittnesbörd om att Joseph Smith var en Guds profet ... Nu är det så, broder Parley, att det inte är någon människa jag följer utan Herren. De principer du lärde mig ledde mig till honom, och jag har nu samma vittnesbörd som du glädde dig åt på den tiden. Om verket var sant för sex månader sedan, är det sant i dag. Om Joseph Smith var en profet på den tiden, är han en profet i dag."⁶

Den 19 december 1838 ordinerades den 30-årige John Taylor till apostel i Far West i Missouri. Äldste Brigham Young och äldste Heber C Kimball utförde ordinationen på uppdrag av profeten Joseph Smith, vilken då befann sig i Liberty Jail.

Äldste Taylor utnämndes först till biträdande redaktör och sedan till redaktör för Times and Seasons, som då var kyrkans största tidning. John Taylors hem i Nauvoo låg bredvid tryckeriet.

Inför en uppretad grupp fiender till kyrkan avväpnade äldste Taylor dem djärvt genom att säga: "Mina herrar, kom med er tjära och era fjädrar, ert offer är redo."

Frihetens förkämpe

Det är vår rätt att vara fria — det är en rättighet som Gud givit alla människor.⁷

Vid ett tillfälle skulle äldste Taylor tala inför en stor grupp människor i närheten av Columbus i Ohio. Strax före mötet hörde några av bröderna hur flera män planerade att täcka äldste Taylor med tjära och fjäder.

Äldste Taylor stod oförfärat framför församlingen och började sitt tal genom att säga:

”Jag ser runt omkring mig söner till ... ädla fäder som hellre än att böja sig för en tyranns vilja förpliktade sitt liv, sitt välstånd och sin heder för att spränga dessa slaveriets bojor och själva få åtnjuta frihet och få lämna den i arv till sina efterkommande, eller dö i försöket ...

”... Jag har blivit upplyst om att ni avser att hölja mig i tjära och fjäder på grund av mina religiösa åsikter. Är det den förmånen ni ärvt från era fäder? Är detta välsignelsen de köpte med sitt hjärteblod — är detta er frihet?”

När han sagt detta slet han upp sin väst och utbrast: ”Mina herrar, kom med er tjära och era fjädrar, ert offer är redo.”⁸

Ingen sade något, och ingen rörde sig. Äldste Taylor var tyst en stund, och fortsatte sedan att predika kraftfullt i nästan tre timmar.

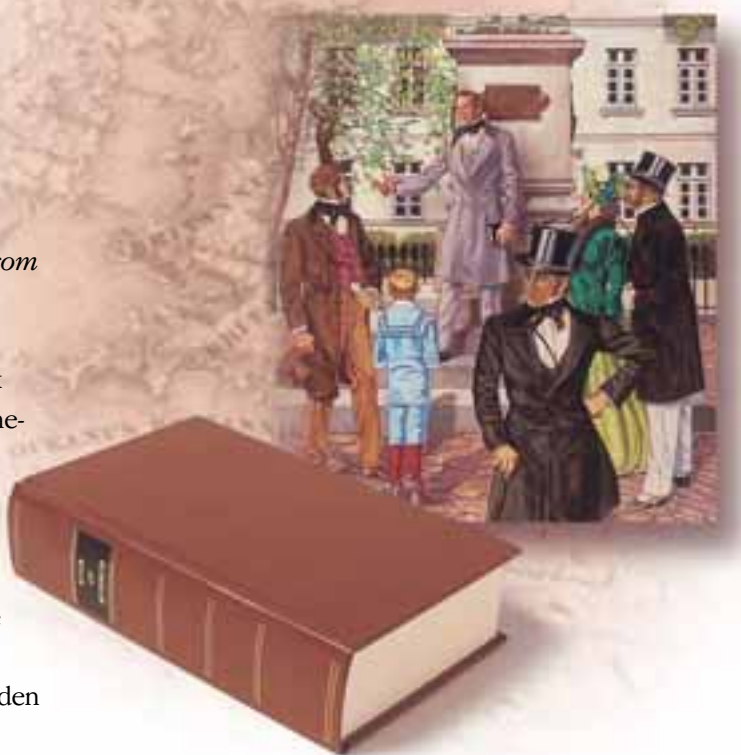
Upplevelser som missionär

[Missionärer] går ut som barmhärtighetens änglar bärande på evangeliets dyrbara frön.⁹

När äldste Taylor väl tagit till sig det återställda evangeliet var han ivrig att sprida det till andra. Han verkade mycket som missionär, sammanlagt under 87 månader mellan 1839 och 1857. Han litade på att Herren skulle ta hand om hans familj eftersom han ofta fick lov att lämna dem i svåra omständigheter.

När äldste Taylor var 31 år åkte han på sin första mission till de brittiska öarna, där han var den första missionären som predikade evangeliet på Irland och på Isle of Man. Han hjälpte också till med att färdigställa den första upplagan av Mormons bok som utgavs utanför Förenta Staterna.

När han kom hem från sin första mission till England

Under sin första mission till de brittiska öarna hjälpte John Taylor till med att färdigställa den första upplagan av Mormons bok som utgavs utanför Förenta Staterna.

fann han sin hustru Leonora svårt sjuk. Äldste Taylor skickade efter äldsterna och smorde Leonora och gav henne en välsignelse. Genom deras tro och böner återställdes hennes hälsa.

Äldste Taylors familjs lidanden tyngde honom svårt. Men det verkade som om ju svårare uppgiften var, desto ståndaktigare blev äldste Taylor i att sprida evangeliet. Han sade: ”Jag har själv rest tusentals mil och predikat evangeliet och utan penningpung eller ränsel förlitat mig på Herren. Övergav han mig någon gång? Nej, aldrig någonsin. Det var alltid väl sörjt för mig, och för detta prisar jag Gud, min himmelske Fader.”¹⁰

Mellan två missioner verkade äldste Taylor som biträdande redaktör för *Times and Seasons*, vid den tiden kyrkans största tidning. Efter ett år utnämndes han till redaktör och verkade som sådan fram till år 1846, då de heliga drevs ut ur Nauvoo. Hans litterära förmåga var till välsignelse för de heliga. Han verkade också som redaktör för en annan tidning, *Nauvoo Neighbor*, vilken behandlade konst, vetenskap, religion och allmänna nyheter från det dagliga livet i Nauvoo.

Åtskilliga dagar efter profeten Josephs och hans bror Hyrums martyrdöd upptäckte John Taylor att ett skott som riktats mot hans hjärta hade krossat hans fickur och att detta hade räddat hans liv.

Men allt stod inte rätt till i Nauvoo, trots att de heliga hade framgång. Förföljelserna ökade och profeten Joseph hade blivit anklagad för medhjälp till mordförsöket på Lilburn W Boggs, Missouris tidigare guvernör. Äldste Taylors lojalitet mot profeten vacklade aldrig. Han visade sitt stöd i artiklar i de tidningar han var redaktör för. Men pöbelhopar och avfallingar hetsade upp invånarna i Missouri.

Martyrdöden

Siaren, siaren, siaren Joseph!

Jag sjunger om profeten som alltid är oss kär."

Den 27 juni 1844 fanns äldste Taylor, äldste Willard Richards, även han i de tolv apostlarnas kворum, profeten Joseph Smith och profetens bror Hyrum i fängelset i Carthage i väntan på bud från guvernören. Medan de fyra vännerna väntade i fängelset sjöng äldste Taylor psalmen "En sorgbetyngd och fattig man". Stämningen var allvarlig och dystert. "Efter ett tag bad Hyrum honom att sjunga psalmen igen. Han svarade:

'Broder Hyrum, jag känner inte för att sjunga.'

'Det spelar ingen roll, börja sjunga så kommer känslan.'

Strax efter det att han sjungit sången en andra gång satt han vid ett av fönstren som vette mot fängelsets framsida. Han såg ett antal män med svärtade ansikten ... Pöbeln nådde fram till trappavsatsen framför dörren. Eftersom de trodde att dörren var låst sköt de ett skott genom nyckelhålet. Hyrum och doktor Richards hoppade tillbaka. Ännu en kula trängde genast igenom dörrpanelen och träffade Hyrum i ansiktet samtidigt som en kula träffade ... honom i ryggen och han föll

till golvet utropande 'Jag är dödens!' ...

Äldste Taylor tog hans

plats vid dörren och försökte att med en grov promenadskäpp ... slå undan de gevärspipor som stacks genom dörren och avfyrades.

Eldslågor, tjocka som en mans arm, sköt ut från ett allt ökande antal gevär i dörröppningen, men äldste Taylor fortsatte att lugnt, kraftfullt och beslutsamt slå bort dessa mordiska vapens mynningar.

'Det är bra, broder Taylor, håll dem undan så gott du kan', sade Joseph. Han stod bakom honom."

Men när gevärselden fortsatte och fler män ur pöbelhopen trängde sig upp för trapporna, sprang äldste Taylor fram till det öppna fönstret.

"När [äldste Taylor] skulle hoppa ut genom fönstret träffades han mitt i vänstra låret av en kula som avfyrats från dörröppningen. Han föll hjälplöst ner på fönsterbrädet och var på väg att ramla ut ur fängelset när ett annat skott från utsidan träffade hans klocka i bröstfickan och knuffade honom tillbaka in i rummet ... Han kröp under sängen som stod nära fönstret så snabbt han kunde med sin skada.

På vägen dit träffades han av ytterligare tre kulor. En träffade honom strax under vänster knä, den skulle förbli där, en annan slet bort ett köttstycke stort som en handflata från hans vänstra höft och stänkte ner väggen

med blod och köttrester. Den tredje kulan träffade den nedre delen av vänster arm, strax ovanför handleden. Kulan for igenom handleden och stannade i vänstra handflatan.”

Medan han låg där i smärtor hörde han hur pöbeln ropade att profeten hade hoppat ut genom fönstret.

”Doktor Richards ... bekräftade hans värsta farhågor — profeten var död!

’En känsla av dysterhet, övergivenhet och beklämning kom över mig då jag fick höra det’, säger äldste Taylor.”¹²

Åtskilliga dagar senare upptäckte äldste Taylor att ett skott, som riktats mot hans hjärta, hade krossat hans fickur och hindrat honom från att ramla ut från fängelsets fönster. Han sade: ”Det tycktes mig som om Herren genom ett särskilt barmhärtighetsverk hade sparat mig, att min tid ännu inte var inne och att jag fortfarande hade saker att utföra här på jorden.”¹³

Som vittne till martyrdöden skrev äldste Taylor de kraftfulla och värtaliga ord som nu utgör kapitel 135 i Lära och Förbunden: ”Joseph Smith, Herrens profet och siare, har gjort mera — Jesus allena undantagen — för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa, som levat här” (v 3).

Prövningar och lidande

*Vi har lärt oss mycket genom lidande. Vi kallar det lidande. Jag kallar det erfarenhetens skola.*¹⁴

De heliga tvingades snart att lämna Nauvoo. Äldste Taylor och hans familj och deras pionjärsällskap anlände till Salt Lake City den 5 oktober 1847. Följande augusti fick de heliga en god skörd efter en svår hemsökelse av svarta gräshoppor. Under denna tid då många oroade sig över sådden, skörden och husbyggen, ”hämtade många kraft ur [John Taylors] styrka. När hopplösheten sänkte sig över kolonin ingöt han nytt hopp. När de svaga vacklade stärkte han dem, när de räddhågsna darrade sporrade han dem. De som var nedstämnda av sorg fick tröst och uppmuntran av honom.”¹⁵ De heliga kunde alltid lita på att hans styrka skulle hjälpa dem hålla modet uppe.

Vid 71 års ålder blev John Taylor kyrkans president. Dagen då han röstades in, den 10 oktober 1880, framlade han sin filosofi beträffande prövningar:

”Vad mig beträffar, så säger jag: Låt allt komma efter Guds vilja ...

Jag brukade tänka, att om jag var Herren, så skulle jag inte låta folket prövas så mycket. Men jag har ändrat åsikt om detta. Nu anser jag ... att det driver ut det gemena och korrupta som finns kring de heliga, som flugor kring socker.”¹⁶

Redbarhet och karaktär

*Jag älskar dig för din redbarhet gällande Sions sak.*¹⁷

Ett ämne som president Taylor aldrig ändrade åsikt om var ärlighet. Han var en person som de heliga kunde lita på.

President Heber J Grant (1856–1945), kyrkans sjunde president, berättade om hur president Taylor löste en tvist mellan två vänner:

”Männen hade tvistat om en affärsangelägenhet och hade till slut kommit överens om att de skulle be president John Taylor om hjälp att lösa sina svårigheter ...

De ... bad [president Taylor] att lyssna på deras berättelse och ge dem sin åsikt. President Taylor gick villigt med på detta. Men han sade: ’Bröder! Innan jag lyssnar till det ni har att säga, skulle jag väldigt gärna vilja sjunga en av Sions sånger för er.’

President Taylor var en mycket duktig sångare och tolkade våra heliga psalmer på ett mjukt och andligt sätt. Han sjöng en av våra psalmer för de två bröderna. När han såg vilken inverkan detta hade sade han att varje gång han hörde en av Sions sånger ville han höra en till, så han bad dem lyssna medan han sjöng ännu en. Naturligtvis gick de med på det. De såg båda ut att tycka att det var trevligt. Efter att ha sjungit den andra sången sade han att han hade hört att udda nummer förde tur med sig och att han skulle sjunga ännu en om de gick med på det, vilket de gjorde. Sedan sade han, på sitt humoristiska sätt: ’Mina bröder! Jag vill inte trötta ut er, men om ni ursäktar mig och lyssnar till ännu en sång,

lovar jag att sluta sjunga och lyssna till det ni har att säga.'

Det sägs att när president Taylor hade sjungit färdigt den fjärde sången var bröderna så rörda av sångerna att de hade tårar i ögonen. De ställde sig upp, tog varandra i hand och bad president Taylor om ursäkt för att de hade bett att få träffa honom och tagit upp hans tid. Sedan gick de därifrån utan att han ens fick veta vad de varit oense om."¹⁸

Faderns roll

*Låt oss som föräldrar lära våra barn att frukta Gud och lära dem livets lagar.*¹⁹

Första presidentskapet år 1880: President George Q Cannon, förste rådgivare; president John Taylor; och president Joseph F Smith, andre rådgivare. Bakgrund: President Taylor använde sig av sin skrivtalong för att sprida återställelsens budskap.

En av president Taylors söner, Moses W, beskrev sin fars karaktär genom att berätta några familjeminnen. Han skrev:

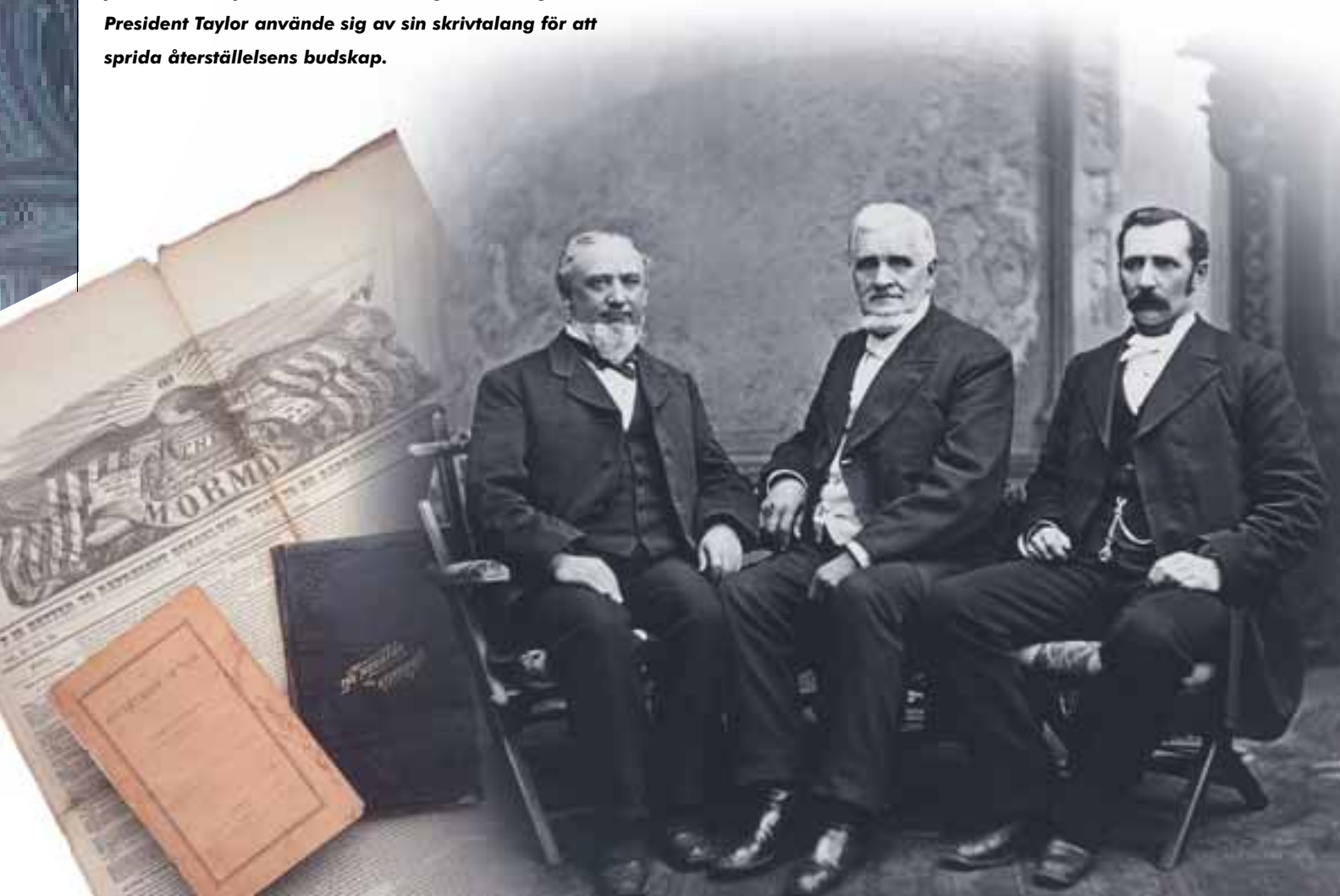
"När vi skördade frukten på hösten brukade far komma och inspektera korgarna och välja ut de största och bästa frukterna. Sedan sade han:

'Betala tionde med de här och förvissa er om att det är full betalning.'

När han planterade träd såg han till att raderna var raka och att varje träd stod upprätt. När vi fyllde igen hålen med jord bad han oss att vara försiktiga med varje liten rot och försiktigt lägga dem alla på plats. Han brukade säga:

'Ta hand om de små rötterna så tar de stora hand om sig själva.'

Den första gången jag flyttade hemifrån kallade far in mig till sig och gav mig följande råd:

President Taylor invigde templet i Logan i Utah år 1884. Infällt: Ett dörrhandtag inne i templet visar pionjärernas sinne för detaljer när de byggde templet.

en lag mot månggifte, tvingades president Taylor att gömma sig. Han dog den 25 juli 1887 i Kaysville i Utah.

När den sorgliga nyheten om president Taylors död tillkännagavs meddelade hans rådgivare i *Deseret News*:

”Han var ståndaktig och orubblig i sanningen, och få män har någonsin funnits som har visat sådan redbarhet och sådant orubbligt moraliskt och fysiskt mod som vår nyligen hädangångne älskade president. Han var aldrig rädd för att arbeta i Guds verk ... Han mötte varje problem frimodigt och rakt på sak och på ett sätt som framkallade beundran hos dem som iakttog och hörde honom. Oförskräckt mod, orubblig fasthet var några av hans mest framstående karaktärsdrag, vilket skilde honom från andra ...

Och även om vi inte längre har honom hos oss kommer hans inflytande att stanna kvar. Sådana män går från ett liv till ett annat, men kärleken som fanns i deras hjärtan för rättfärdigheten och sanningen kan inte dö.”²³ ■

Karla C Erickson är medlem i Mueller Parks åttonde församling i Bountiful Mueller Parks stav i Utah.

’Gör det rätta. Om du lever efter din religion så kommer både dåliga och goda män att respektera dig för det.’

Det var allt han sade, men det gjorde ett så starkt intryck på mig att det många gånger hindrade mig från att falla för frestelser. Vid andra tillfällen kunde han säga:

’Välj den bättre vägen och uppför er alltid på ett sådant sätt att andra kan se att ni går på den.’

Han hade en stark önskan att hans barn skulle stanna under familjens inflytande och såg till att vi hade plats att leka på. Till och med när han var över sjuttio år gammal brukade han leka med oss ...

Hans barn högaktade honom till den grad att det verkade vara deras högsta önskan att behaga honom.”²⁰

Profet, siare och uppenbarare

*När människor går ut i Israels Guds namn finns det ingen kraft på jorden som kan få de sanningar som de predikar på fall.*²¹

När president Brigham Young dog 1877 ledde de tolv apostlarnas kворum kyrkan tills president Taylor inröstades som president 1880. Under detta år blev Den kostbara pärlan en del av standardverken och en ny upplaga av Läran och Förbunden gavs ut med 27 nya kapitel.

President Taylor fortsatte att begagna sig av sin litterära förmåga och skrev *The Mediation and Atonement* 1882. Men tanke på vikten av sitt ämne skrev han: ”När vi sett vilka stora välsignelser, förmåner, krafter och upphöjelser som genom Jesu Kristi försoning placerats inom räckhåll för människan, blir det vår plikt att undersöka vad som krävs av människan för att komma i besittning av dem.”²²

År 1885 höll president Taylor sin sista offentliga predikan. På grund av efterverkningarna av Edmunds Act,

SLUTNOTER

1. B H Roberts, *The Life of John Taylor* (1963), s 27–28.
2. *Life of John Taylor*, s 28.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor* (2001), kapitel 23.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 23.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 23.
6. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 9. Äldste Pratt kom över sina tvivel och fortsatte att vara trofast.
7. *Deseret News*, 26 april 1882.
8. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 24.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 8.
10. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 8.
11. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, utv av G Homer Durham (1943), s 386.
12. *Life of John Taylor*, s 137–140.
13. *Life of John Taylor*, s 150.
14. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 22.
15. *Life of John Taylor*, s 199.
16. *Gospel Kingdom*, s 332–333.
17. I Conference Report, apr 1906, s 7.
18. ”Songs of the Heart”, *Improvement Era*, sept 1940, s 522.
19. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 21.
20. ”Stories and Counsel of President Taylor”, *Young Woman’s Journal*, maj 1905, s 218–219.
21. *Gospel Kingdom*, s 242.
22. *Kyrkans presidenters lärdomar*, kapitel 6.
23. *Life of John Taylor*, s 410–411, 415–416.

En verklig skatt

Sofia Corina Rimondi de Agreda

Jag var på en fest i Rosario i Argentina i oktober 1983 när jag till min förvåning såg en ung dam läsa en bok. Det var inte vilken bok som helst — den såg ut som den som jag hade letat efter. Det verkade faktiskt lysa om den, som om den sade: "Här är jag."

Jag hade inte träffat den unga damen tidigare, men jag övervann min blyghet och gick fram till henne. Jag sneglade på den öppna boken men kunde inte se något annat än ordet *Alma* längst upp på sidan. Mitt hjärta började slå snabbare. Det *måste* vara rätt bok.

"Ursäkta", sade jag, "men skulle jag kunna få se på din bok?"

Jag blev återigen förvånad, eftersom hon började ställa frågor.

"Den här boken?"

"Ja, den boken."

"Vet du vilken bok det här är?"

"Nej. Det är det jag vill veta."

"Varför?"

"Jag tycker att den är intressant."

"Ja, men varför?"

"Därför att ... den betyder mycket för mig."

"Men kan du inte tala om varför?"

Jag började bli smått irriterad.

"Om du inte vill låna ut den till mig, så tala åtminstone om vad den heter."

Återigen sade hon: "Men tala om

varför! Varför vill du veta vilken bok det här är?"

Jag förstod att jag var tvungen att förklara mig. "Jag kom till det här landet för ungefär två år sedan", sade jag. "Jag kände ingen, så jag tillbringade mycket av min tid med att läsa Bibeln, jag läste den mycket noggrant. Ju mer jag läste, desto mer insåg jag att min kyrka hade fel. En dag fastade och bad jag och frågade Herren om min kyrka var den rätta kyrkan eller om jag skulle söka efter en annan.

Herren svarade på min bön. Jag hade en dröm där Herren visade mig en profet vid namn Joseph. Jag fick veta att han på något sätt hörde ihop med den rätta kyrkan. Den kyrkans lära grundar sig på en bok som är lika viktig som Bibeln. När jag finner den kommer jag att finna Jesu Kristi sanna kyrka. Det enda jag känner till om boken är hur den ser ut och ett ord som jag såg inuti den, det ordet var *Alma*. Jag tror att det är samma bok som den du har i din hand."

Nu var det den unga damens tur att vara förvånad. Hon berättade att boken var Mormons bok och eftersom hon förstod att jag var uppriktigt, gav hon mig slutligen boken. Jag sneglade på titeln. Sedan var det min tur att ställa frågor.

"Har mormonerna den här boken?"

"Ja."

"Vem har skrivit den?"

"Flera profeter som funnits på den här kontinenten."

"Var det inte en man som hette Smith som skrev den här boken?"

"Nej. På gudomlig befallning

Den unga damen berättade att boken hon läste var Mormons bok. Jag sneglade på titeln. Sedan började jag ställa frågor.

översatte han det som stod skrivet på guldplåtar.”

”Jaså! Då är den en verklig skatt!”

”Det är den absolut.”

Jag var mycket lycklig. Redan innan jag läste Mormons bok visste jag att den var sann — och att Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga var den sanna kyrkan.

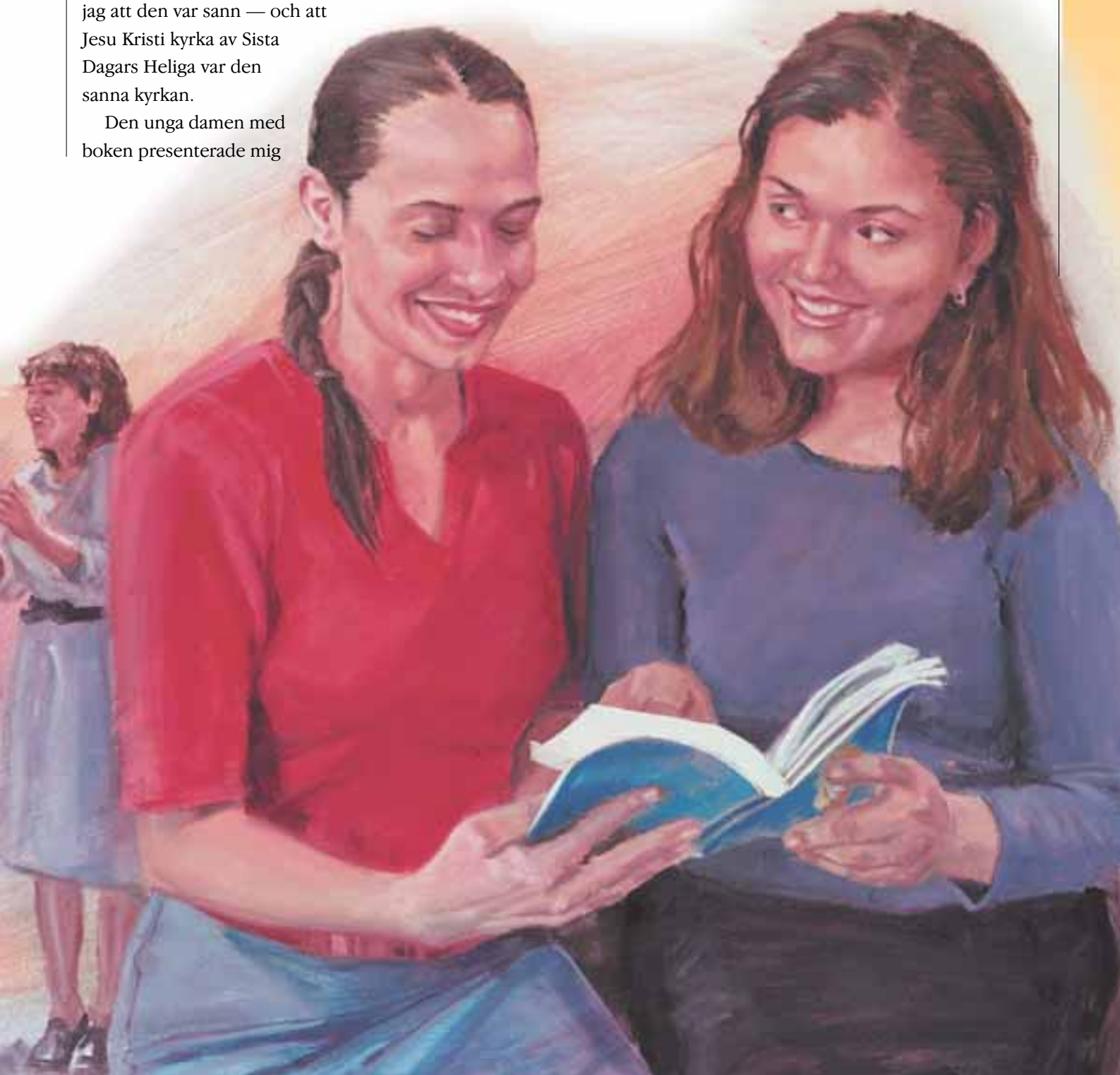
Den unga damen med boken presenterade mig

för missionärerna. Strax därefter gav de mig ett eget exemplar av Mormons bok.

Alltsedan jag fann Mormons bok har den varit min ständiga följeslagare. När jag läser den lindrar den

min smärta. Jag finner hopp när jag är modfälld och jag känner Guds kärlek när allt annat känns hopplöst. ■

Sofia Corina Rimondi de Agreda är medlem i Mollendo gren, Mollendo distrikt i Peru.

Min brorsdotters vittnesbörd

Irma de Mackenna

Min brorsdotter Mariela var bara åtta år gammal när hennes mor dog. Efter det flyttade hennes far — min bror — med henne, hennes bror och barnens mormor till en annan del av landet.

Vid ungefär samma tidpunkt

drömde jag om min brorsdotters mor. På grund av drömmen kände jag mig manad att bry mig extra mycket om Mariela. Jag bestämde mig för att göra detta, men det var svårt eftersom hon bodde så långt bort. Vi träffades oftast bara under ferier, men vid dessa tillfällen berättade jag för henne om kyrkan, om evangeliets normer och om den kärlek som Gud känner för sina barn.

Åren gick och Mariela blev

en ung kvinna och jag utvecklade en moders kärlek för henne. Hon blev slutligen klar med sina universitetsstudier och började arbeta.

Missionärerna besökte henne flera gånger och jag hoppades innerligt att

Nästa gång som Mariela besökte mig visade jag henne familjeuppteckningarna. Jag berättade för henne vilka förordningar vi hade utfört i templet för hennes familj.

hon skulle låta döpa sig. Men hon omplacerades inom samma företag och flyttade längre bort. Jag fortsatte att be för henne.

En kort tid senare drabbades Mariela hårt när tre människor som stod henne mycket nära gick bort. Hennes mormor, som hade uppfostrat henne, dog. En tid senare dog hennes pojkvän i en bilolycka och strax därefter miste hon sin far. Min brorsdotter var mycket förtvivlad och hon tappade livslusten. Jag fortsatte att försöka uppmuntra och trösta henne och förklara att hon kunde uthärda till och med dessa sorgliga erfarenheter.

Ett år efter det att hennes far dött såg jag till att hans tempelförordningar utfördes. Hans hustru och en dotter som dog som spädbarn beseglades till honom, och både han och hans hustru beseglades till sina föräldrar.

Nästa gång Mariela besökte mig visade jag henne familjeuppteckningarna. Jag berättade för henne vilka förordningar vi hade utfört i templet för hennes familjemedlemmar. Sedan förklarade jag att de skulle få möjlighet att acceptera evangeliet och dessa förordningar som hade utförts i deras ställe, och jag försäkrade min brorsdotter att familjen kan vara tillsammans för evigt. Hon blev djupt rörd och bad att få låna några gamla nummer av *Liabona* (spanska). Efter det började hon besöka mig mer regelbundet och vi talade ofta om evangeliet.

En dag berättade Mariela att missionärerna hade gett henne lektionerna

och att hon hade tagit emot evangeliet. Hon sade att hon var övertygad om att evangeliet var sant på grund av dess betoning på familjen. Jag grät av glädje.

Jag tackar min himmelske Fader.

Jag tror att detta är vad han ville från början — att evangeliet skulle nå till familjemedlemmar på båda sidorna av slöjan. ■

Irma de Mackenna är medlem i Quilpué Centro församling, Quilpué Marga Marga stav i Chile.

Jag litade på Herren

Gnel Tamazjan

Jag döptes den 17 november 1996 i Samara i Ryssland.

Strax efter dopet fylldes jag av en önskan att verka som heltidsmissionär och föra själar till Jesus Kristus. Jag väntade ivrigt på att ett år skulle gå så att jag kunde tala med min grenspresident om att gå ut som missionär.

När tiden var inne intervjuades jag och fylldes i missionärsrekommendationen. Det var då jag insåg att det fanns ett problem. Trots att jag hade bott i Ryssland under två år så var jag armenisk medborgare. Jag hade ännu inte gjort min obligatoriska militärtjänst i Armenien.

Jag började fasta och be att Gud skulle göra det möjligt för mig att verka som missionär. I mars 1998 inkallades jag till armén och var tvungen att återvända till Armenien. Jag litade på Gud eftersom jag visste att han älskade mig och ville att jag skulle vara lydig.

Medan jag verkade i den armeniska armén höll jag de förbund jag hade ingått och levde efter visdomsordet. Jag bar ofta mitt vittnesbörd för de

andra soldaterna och jag bad hela dagarna. Jag fastade och bad min himmelske Fader om beskydd. Jag bad också att jag skulle kunna verka som heltidsmissionär så snart som möjligt.

Efter två och en halv månads tjänstgöring blev jag sjuk och blev inlagd på sjukhus. När läkarna undersökte mig fick jag till min förvåning veta att jag hade ett hjärtfel — en sjukdom som de trodde att jag haft sedan barndomen. Den påverkade nu mina lungor, min lever och min mjälte. Min kropp svällde upp och jag såg ut som om jag gått upp mycket i vikt.

Diagnosen innebar att jag kunde bli frikallad från armén, men det skrämde mig att jag led av en svår sjukdom. Allt jag kunde göra var att lita på att Gud skulle hjälpa mig.

När jag hade varit inlagd på sjukhuset under en månads tid kom en armenisk medlem i kyrkan, broder Ararat, oväntat på besök. Han och två missionärer gav mig en prästadörets välsignelse.

Tre veckor senare frikallades jag från armén. Det tog inte lång tid innan jag kände mig stark

nog att verka som missionär.

Nu behövde jag min frisedel. Jag fastade och bad. När jag reste mig upp hade jag fått mitt svar. Jag skulle lita på Herren.

Dagarna gick. Varje gång som jag frågade efter mina intyg från det militära, sade ämbetsmännen: "Vänta dig inte att få dem i år. Det är omöjligt." Men jag litade fortfarande på Herren och väntade. Slutligen fick jag följande besked den 15 december: "Kom och hämta dina papper, de väntar på dig."

Mitt nästa problem var att skaffa ett

pass. Det är svårt att få ett i slutet av året och jag fick höra att jag inte kunde vänta mig ett pass förrän i juni månad året därpå. Jag bad igen. Och återigen kände jag mig manad att vara tålmodig och lita på Herren.

Så jag litade, trodde och väntade — men inte länge. Den 5 januari 1999 fick jag mitt pass och den 7 januari fick jag mitt visum. Jag kunde börja verka som missionär.

Allt jag behövde göra nu var att slutföra mina intervjuer, fortsätta att fylla i papperna och genomgå den obligatoriska läkarundersökningen. Trots att jag kände mig frisk var jag rädd att mitt hjärtfel skulle hindra mig

från att gå på mission. Läka-
ren som undersökte
mig kände till min
medicinska bak-
grund och lät testa
mitt hjärta. När

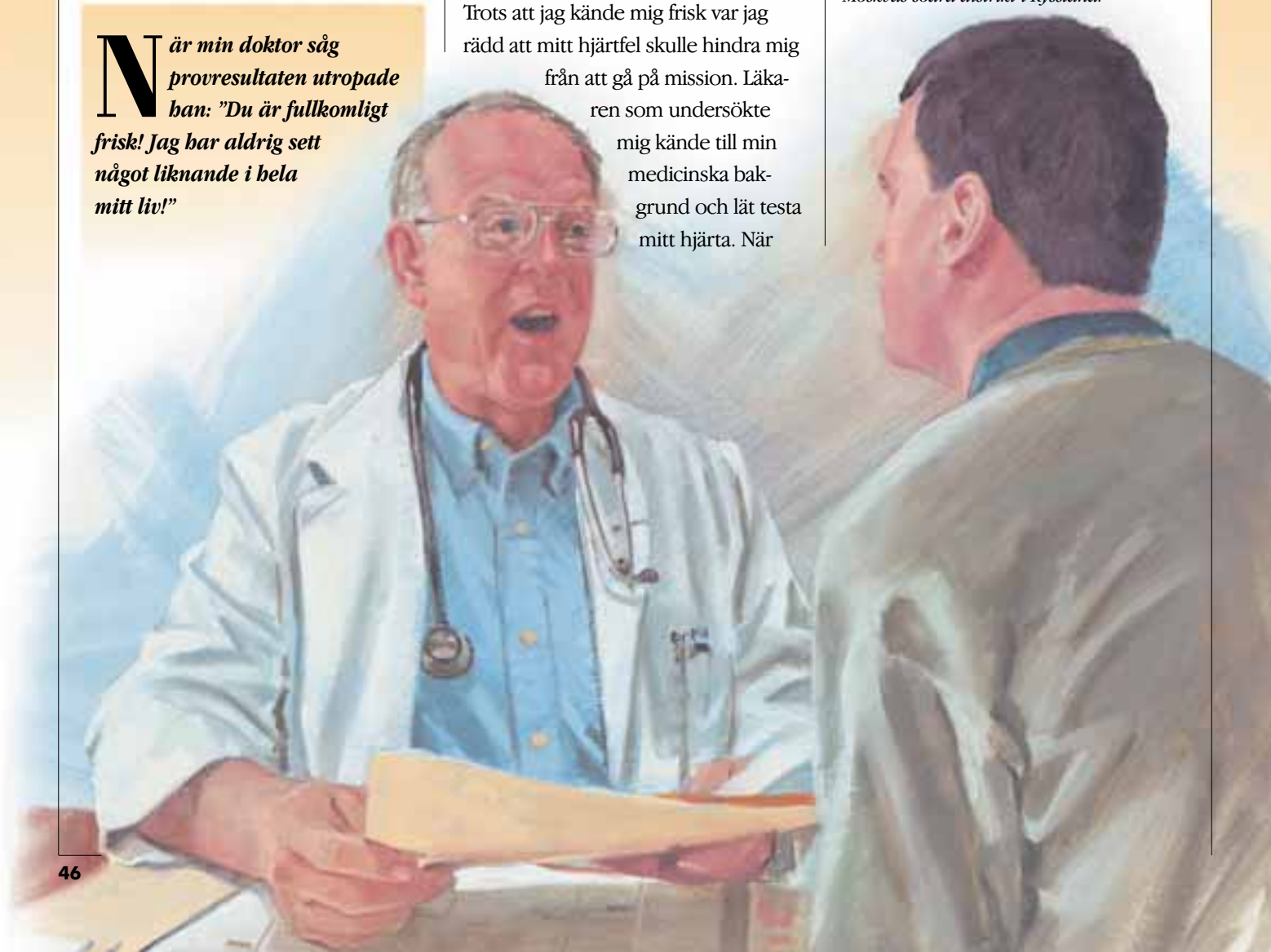
han fick tillbaka resultaten utropade han förvånat: "Du är fullkomligt frisk! Det finns inget spår av någon hjärtsjukdom. Jag har aldrig sett något liknande i hela mitt liv!"

Jag log och sade: "Jag tror på Gud. Jag fick en välsignelse av hans prästdömsbärare och blev botad."

Strax därefter kallades jag att verka i Rysslandmissionen Södra Moskva. Jag vet att Gud lever. Jag vet att han utför under i dag precis som han gjorde förr. Och jag vet att han välsignar oss när vi utövar tro på honom. ■

Gnel Tamazjan är medlem i Taganskij gren, Moskväs södra distrikt i Ryssland.

När min doktor såg
provresultaten utropade
han: "Du är fullkomligt
frisk! Jag har aldrig sett
något liknande i hela
mitt liv!"

Visste du detta?

Det hände i januari

Här följer några viktiga händelser ur kyrkans historia som hände under januari månad.

18 januari

1827: Profeten

Joseph Smith gifte sig med Emma

Hale i staten New York. Paret träffades när han arbetade i Pennsylvania

och bodde hos Emmas familj.

19 januari 1841: I en uppenbarelse som gavs i Nauvoo i Illinois fick de heliga befallningen att bygga ett tempel i Nauvoo (se L&F 124).

21, 28 januari 1900: Salt Lakes stav, som innefattade 55 församlingar, delades och Jordans och Granite stav bildades. Det var första gången som en stav delades i Saltsjödalen sedan pionjärerna anlände år 1847.

Förslag till ledare

“De som kallas att leda i Mästarens verk, kallas inte att vara chefer eller diktatorer”, förklarar president James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet. ”De kallas att vara goda herdar. De skall vara oupphörligt sysselsatta med att utbilda andra att en gång ta deras plats och bli större ledare än sina lärare. En god ledare förväntar sig mycket [och] inspirerar storligen ... dem han kallats att leda.” President Faust föreslår att vi läser Läran och förbunden 121:41–43 för att där hitta ”ledarskapets andliga nycklar” (Se ”Dessa skall jag göra till mina ledare”, *Nordstjärnan*, apr 1981, s 65).

De uppskattar sina lärare

När lärare i skolan i Kaiserslautern i Tyskland undrar om det är värt besväret att hålla klasser, betygsätta uppsatser och stå ut med högljudda elever, tycker ungdomarna i Landstuhls militära församling i Kaiserslauterns militära stav om att påminna dem om hur värdefulla de är. Varje år under de senaste sex åren har ungdomarna visat sin uppskattning för sina lärares arbete och omsorg genom en särskild kvällsaktivitet.

Ungdomarna valde ”Vägledning för de unga” som årets tema. De

tillverkade en minnes- och citatbok till sina lärare, där de tackade dem för deras vägledning, kunskap och arbete. Ungdomarna bjöd också lärarna på middag i kyrkans kulturhall, vilken hade dekorerats speciellt för detta tillfälle, och bjöd på underhållning. De hade lagt flera exemplar av *Vägledning för de unga* på varje bord, som lärarna kunde ta med sig hem. Deras lärare uppskattade verkligen att bli uppskattade!

Så kan du använda *Liahona* januari 2003

Förslag till samtalsämnen

- "Mästarens väg", sidan 2: Återge en berättelse som Thomas S Monson använde för att beskriva hur vi kan älska vår nästa. Berätta sedan om någon som varit en barmhärtig samarit mot dig. Be någon i klassen eller i din familj att tänka på en nästa som kan behöva deras kärlek och omsorg.

- "Undervisa, predika, bota", sidan 12: Äldste Jeffrey R Holland påminner lärarna i evangeliet om att "de är Guds elever och inte era", och att Gud är villig att utgjuta sin Ande över lärarna så att deras elever, hans elever, kan bli botade. Fråga dina elever eller din familj hur de skulle lyssna om Herren var deras lärare. Påminn dem om att Herren, om de lyssnar på det sättet, kommer att vara deras lärare genom den Helige Anden. Vilket samband finns det mellan att lyssna till Anden och att underkasta sig Faderns vilja?

- "Att göra sitt bästa", sidan LS7: Samtala om budskapet som förmedlas i dikten som Benjamin Platt citerade för sin vän, att livets enda prov består av att man gör sitt bästa. Fråga klassen eller dina familjemedlemmar vad det betyder att göra sitt bästa.

Ämnen i detta nummer

LS = *Lilla stjärnan*

Besöksverksamhet.....	25
Dop.....	LS16
Familjens hemafton	48
Familjerelationer.....	26, 32
Förberedelse	25, LS10
Förbund.....	LS2, LS16
Försoningen	12
Helbrägdagörelse	12, 42
Helige Anden.....	12
Hemundervisning	7
Jesus Kristus	2, 8, 12, LS4, LS10, LS13
Kristi andra ankomst.....	25, LS10
Kyrkans historia.....	34, 47, LS7
Kärlek	2
Ledarskap	24, 47, 48
Medlemskap i kyrkan	LS4
Missionsarbete	32, 34, 42
Mormons bok.....	42
Motgångar	42, LS7
Nya testamentet.....	8, LS4, LS10, LS13
Omvändelse	42
Pionjärer	34, LS7
Primärföreningen	LS4
Profeter	34
Redbarhet	34
Sakramentet.....	LS2, LS16
Sanning.....	34
Släktforskning	42
Talanger	LS13
Tempel och tempelarbete	42, LS6
Tjänande	2, 24, 32, LS2
Tro.....	42, LS7
Undervisning.....	12, 48
Uthållighet	LS7
Vittnesbörd.....	26, 42
Vänskap	2

HAN LADE SINA HÄNDER PÅ NÅGRA MÄNNISKOR SOM VAR SJUKA, JAMES J TISSOT

Från distributionscentret

Visste du att Evangeliet i bild (artikelnummer 34730) är till för att hjälpa medlemmar att undervisa om evangeliet hemma och i kyrkan? Med varje bild i samlingen följer en förklaring till det skriftställe, den lärosats eller den historiska händelse den illustrerar. Bilderna med bifogad information kan på ett enkelt sätt anpassas för lektioner på familjens hemafton och i söndagsskolan, tal i Primär eller andliga stunder i seminariet. Kontakta ert lokala distributionscenter angående lagerhållning och priser.

Lilla stjärnan

Förbund

President James E. Faust har klargjort att förbunden inte består enbart av orden vi talar. Om vi håller våra förbund kommer de att förändra våra liv.

PRESIDENT JAMES E. FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Vi bör alltid ära och helighålla de fräl-sande förbund vi ingår med Her-ren. Om vi gör det har han lovat att vi ska ”få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap, att du må lära känna hemligheterna och de fridgivande tingen — det som bringar glädje och evigt liv” (1&F 42:61).

Många förbund [måste ingås och hållas för att man ska kunna] känna lycka här och i nästa liv. Bland de viktigaste är de äkten-skapsförbund som ingås mellan man och hustru. Från dessa förbund strömmar den största glädjen i livet.

Dopförbundet, med konfirmationen som åtföljande förordning, öppnar porten till evigt liv.

Förbunden i templet är förutsättningen för att kunna få de största välsignelserna Herren har åt oss.

Vi har den stora förmånen att få ta del av sakramentet, Herrens måltid. Att förnya våra dopförbund när vi tar del av sakra-mentet beskyddar oss mot allt slags ont. När vi värdigt tar del av brödet och vattnet till åminnelse av Frälsarens offer, betygar vi för Gud, Fadern, att vi är villiga att ta på oss hans Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud han gett oss. Om vi gör detta kommer vi alltid att ha hans Ande hos oss (se 1&F 20:77, 79). Om vi tar del av sakramentet regelbundet och är trofasta mot dessa förbund, ska han

lägga sin lag i vårt bröst, och i vårt hjärta ska han skriva den. Låt mig illustrera detta med en berättelse ur *Church News*:

”En grupp religionslärare deltog i en sommarkurs om Frälsarens liv och koncentrerade sig särskilt på liknelserna.

När det blev dags för slutprovet ... kom eleverna till klassrummet, där de fann ett meddelande om att tentamen skulle hållas i en annan byggnad på andra sidan skol-området. Dessutom, stod det i meddelan-det, måste provet vara klart inom en två-timmarsperiod som började nästan med detsamma.

Eleverna skyndade sig tvärs över skol-området. På vägen passerade de en liten flicka som grät för att hon fått punktering på sin nya cykel. En gammal man stapp-lade mödosamt fram till biblioteket med en käpp i ena handen, och tappade några böcker från en trave som han försökte bära med andra handen. På en bänk bredvid studentkårens byggnad satt en skäggig man i slitna kläder [i uppenbar nöd].

När eleverna skyndade sig till det andra klassrummet möttes de av professorn, som meddelade att de alla kuggats i slutprovet.

Det enda verkliga provet på om de för-stod Frälsarens liv och lärdomar, sade han, var hur de behandlade människor i nöd.

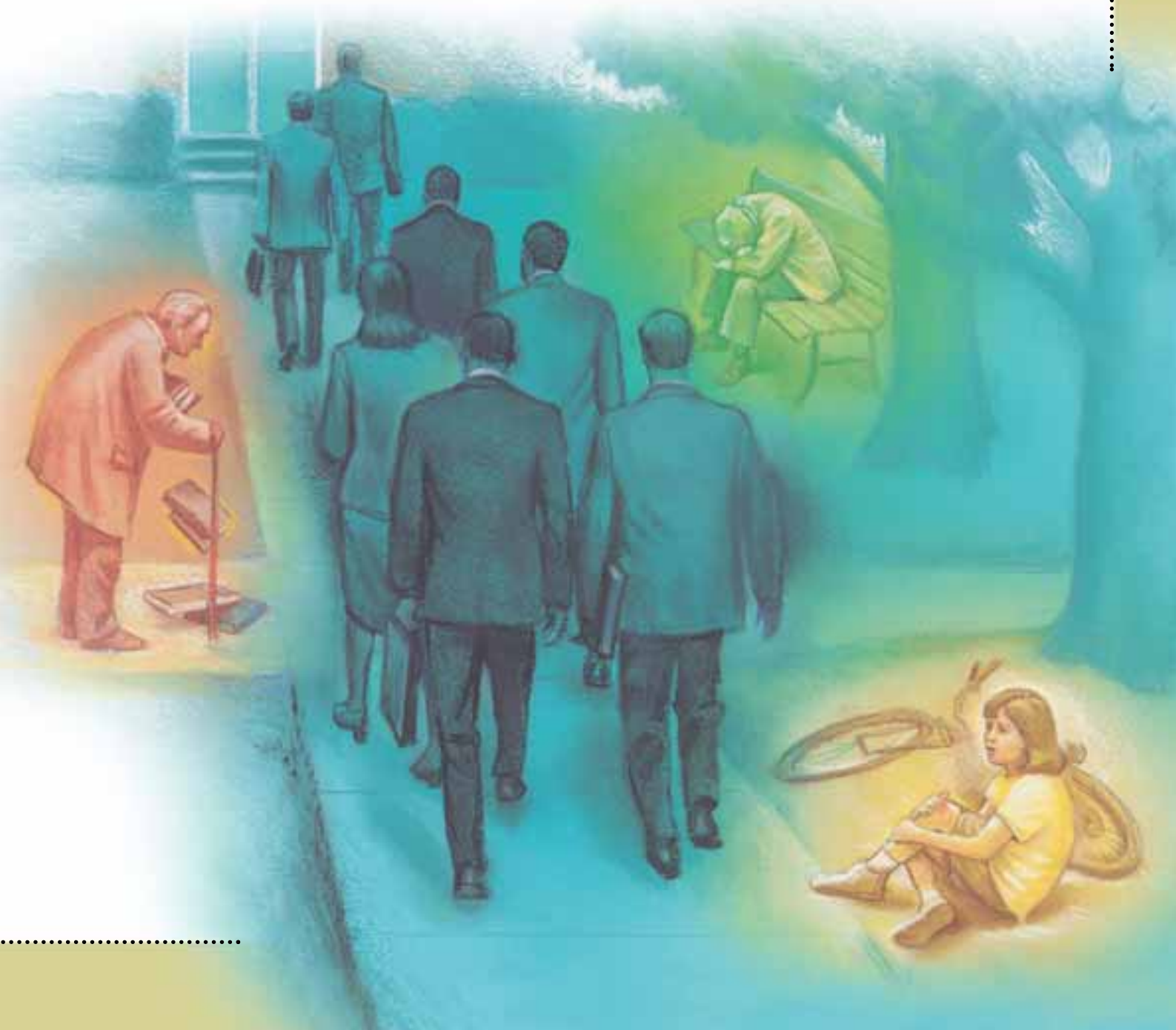
Deras veckor av studier vid en kunnig professors fötter hade lärt dem en hel del om vad Kristus sagt och gjort.” De lärde sig bokstaven men inte anden. Att de för-summade den lilla flickan och de två

männen visade att kursens insiktsfulla budskap inte hade nått deras hjärtan.

Vi måste ibland rannsaka vårt eget hjärta och upptäcka vad vi verkligen är. Vår verkliga karaktär kan inte döljas, hur mycket vi än skulle vilja det. Den lyser inifrån som om vi vore genomskinliga. Försök att lura andra lurar bara oss själva. Vi liknar ofta kejsaren i sagan, som trodde att han var klädd i vackra kläder när han i själva verket var naken.

Kristuslikt beteende börjar djupt inne i en människas hjärta och själ. Det ledsagas av Herrens Helige Ande, vars sällskap vi utlovas genom evangeliets förordningar. Vårt största mål borde vara att bli helgad, att åtnjuta den helgelse som kommer från denna gudomliga vägledning, vår största rädsla borde vara att förlora dessa välsignelser. ●

Ur ett tal under generalkonferensen i april 1998.

*Jag tror på vår
Herre Jesus Kristus,*

och har i hjärtat frid.

förstår Guds plan.

Jag vet vem jag är,

han är min vän.

*Jag ärar hans namn,
jag följer hans ljus*

och sprider sanningen.

*Jag är medlem
i Jesu Kristi Kyrka
i denna tid.*

Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka

VICKI F MATSUMORI

”Och de som voro döpta i Jesu namn kallades Kristi kyrka” (3 Nephi 26:21).

Du tillhör många grupper. Du tillhör en familj. Du tillhör en skola. Du kanske tillhör ett idrottslag eller grupp som uppträder. En

mycket speciell organisation som du tillhör är Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga. Den organisationen skiljer sig från de andra och är mycket betydelsefull och helig.

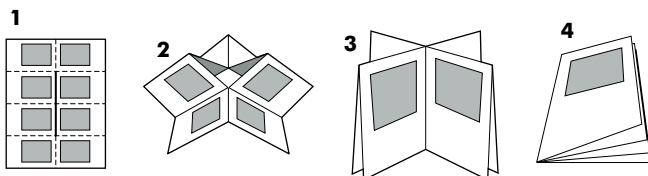
Grupper har ofta en ledare. Ledaren kan vara en ordförande eller en tränare eller en lärare. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är vår ledare Frälsaren själv.

När Jesus Kristus var på jorden organiserade han sin kyrka. Han kallade och ”utsåg tolv som han kallade apostlar. De skulle vara hos honom, och han skulle sända ut dem att predika” (Mark 3:14–15). De skulle också ha makt att bota sjuka. Jesus gav dessa tolv apostlar myndigheten att leda kyrkan efter det att han hade lämnat dem.

I dag har apostlarna — medlemmarna i det första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum — samma prästadöme, eller myndighet, som Jesus Kristus gav sina apostlar när han levde på jorden. När dagens apostlar talar till dig under generalkonferensen, eller sänder bud till dig genom din biskop eller grenspresident, representerar de Jesus Kristus — Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heligas ledare.

Instruktioner

Tillverka ett häfte som hjälper dig att komma ihåg orden till sången ”Jesu Kristi kyrka” (se *Programförslag*

BESKRIVNING

för samlingsstunderna och barnens medverkan på sakramentsmötet 2003). Ta ur sidan 4 från tidningen. Klipp längs den tjocka svarta linjen. Klipp inte längs de streckade linjerna. Gör sedan som beskrivningen visar och vik sidorna till ett häfte.

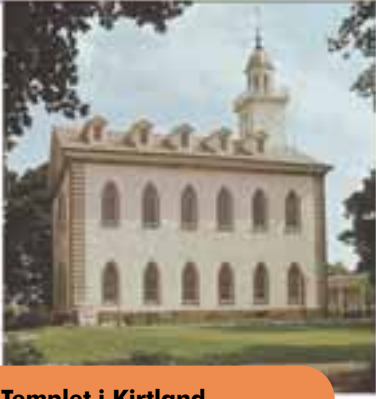
Förslag till samlingsstunden

1. Hjälp barnen förstå hur mycket de betyder som medlemmar i kyrkan. Tala om vad president Gordon B Hinckley sade: ”Ni som är medlemmar i den här kyrkan måste vara lojala mot den. Det här är er kyrka. Ni har lika stort ansvar inom [det ni gör] som jag har inom [det jag gör]. Den tillhör er lika mycket som den tillhör mig” (”En profets råd till och förbön för ungdomar”, *Liabona*, apr 2001, s 39). Rita en bild av en kropp och klipp den i pusselbitar. Lägg alla bitar utom en i en burk. Låt barnen turas om att ta en pusselbit. Pussla ihop kroppen och fråga vad det är som inte stämmer. Låt barnen läsa 1 Korintierbrevet 12:14–20. Samtala om hur varje medlem i kyrkan är betydelsefull. Lägg dit den sista pusselbiten och sjung ”Jesu Kristi kyrka”. Rita en pappersdocka som varje barn kan färglägga. Låt barnen skriva eller rita något som de kan göra för att vara en god medlem i kyrkan.

2. Hjälp barnen lära sig mer om kyrkan som Jesus upprättade när han var på jorden. Gör en lista med följande skriftställen på tavlan. Matteus 3:13–17; Matteus 6:9–13; Markus 3:14–15; Markus 12:41–44; Lukas 22:19–20; Johannes 5:39; Apostlagärningarna 5:42; 1 Korintierbrevet 15:29; Efesierbrevet 4:11–12; Efesierbrevet 5:19. Gör sedan en annan lista med följande ord: dop, bön, prästadöme, tionde och offergården, sakramentet, skrifterna, tempel, dop för de döda, apostlar och profeter samt sånger och psalmer. Läs skriftställena och låt barnen dra en linje mellan hänvisningen och ordet som stämmer in på skriftstället. Samtala om hur dessa principer i evangeliet är likadana i dag. Sjung sånger eller psalmer som handlar om dessa principer. ●

Tempelkort

Varje nummer av *Lilla Stjärnan* under 2003 kommer att innehålla tempelkort. Ta ur korten ur tidningen, limma dem på tjockare papper och klipp ut dem. Samla på korten för att påminna dig om hur viktiga templen är.

Templet i Kirtland

(Används inte längre av kyrkan.)
Invigdes den 27 mars 1836 av president Joseph Smith

MÅNING STEVEN T. BAIRD

Templet i Nauvoo

(Den ursprungliga byggnaden finns inte längre.)
Invigdes den 30 april och den 1 maj 1846.
Återuppbyggt år 2002.

FOTO STEVE TREGGAGE

Templet i S:t George, Utah

Invigdes den 6 april 1877 av president Daniel H. Wells

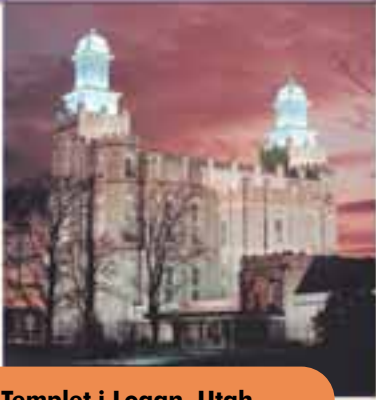
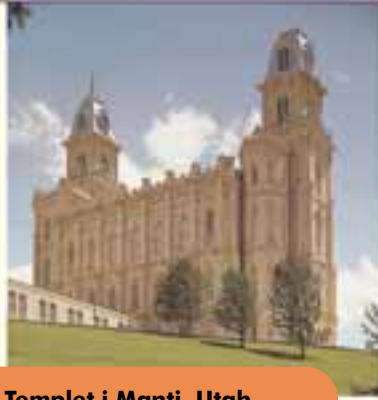

FOTO BRENT RASMUSSEN

Templet i Logan, Utah

Invigdes den 17 maj 1884 av president John Taylor

Templet i Manti, Utah

Invigdes den 17 och 21 maj 1888 av president Wilford Woodruff och äldste Lorenzo Snow

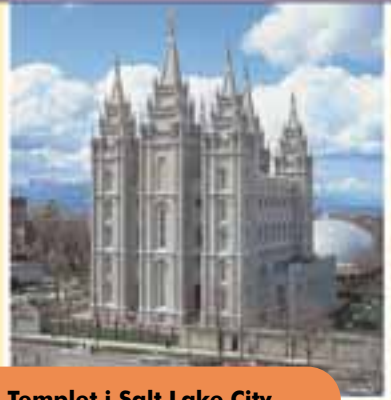

FOTO CRAIG DIMOND

Templet i Salt Lake City

Invigdes den 6 april 1893 av president Wilford Woodruff

FOTO CRAIG DIMOND

Templet i Laie, Hawaii

Invigdes den 27 november 1919 av president Heber J. Grant

FOTO MEL EISENHÄUSER

Templet i Cardston, Alberta

Invigdes den 26 augusti 1923 av president Heber J. Grant

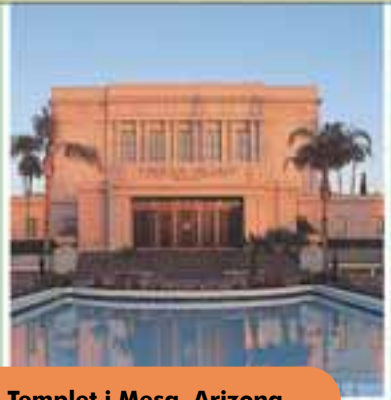

FOTO WELDEN C. ANDERSEN

Templet i Mesa, Arizona

Invigdes den 23 oktober 1927 av president Heber J. Grant

VI KAN GÖRA VÅRT BÄSTA

VIANN PRESTWICH

Kom igen", sade Benjamin till den andre mannen som också hade vakttjänst. "Vi får inte stanna." Benjamin Platts hade ont i halsen. Det var svårt att svälja. Han talade med hopbitna tänder så att det inte skulle göra så ont i halsen. Om han hade känt sig så här sjuk i England hade han gått och lagt sig. Men eftersom han ingick i Martins handkärrekompani kunde han inte stanna och vänta på att han skulle känna sig bättre.

Yrsnön gjorde att de två männen hade svårt att se. Den frusna marken var ojämn och de snubblade ofta.

"Vi måste fortsätta." Benjamin talade så kraftfullt han kunde. "Vi måste se hur det står till på andra sidan av lägret."

"Varför?" frågade hans vän. "Vad är det vi vaktar?"

"Lägrets matförråd."

Den andra mannen skrattade tyst. "Vi har ingen mat. Vi har ingenting."

Benjamin visste att mannen hade rätt. Lägret hade inte mycket mat. Hans mage värkte, så hungrig var han. Hans andhämtning var svag och han var mycket trött. Allt han ville var att lägga sig ner på den frusna marken och sova, men han visste att det skulle innebära en säker död. Så han manade på sig själv och sin kamrat. De släpade sig runt lägrets gräns och väntade på att ljuset skulle skingra det kalla mörkret.

Dagen innan hade handkärrekompaniet inte kommit så långt från Platte River. En stor del av snön hade smält under dagen och leden hade blivit lerig. Lerkakor hade fastnat på de resandes kläder. När solen gick ner bakom dystra moln hade den tunga leran frusit. Ingen var ren.

Benjamin kände igen de flesta av handkärrekompaniet på deras ögon och röster snarare än på deras ansikten. Det som inte täcktes av trasor täcktes av lera och smuts.

"Jag kan inte gå längre", sade hans vän nu. "Jag har gjort mitt bästa, och det räcker inte."

Benjamin såg på sin trötta kamrat. Leran täckte hans ansikte och satt fastfruset i hans hår. Hans händer var svepta i trasor. Hans byxor var sönderrivna och skinnet som blivit lila av köld sken igenom. Tårarna rann nerför hans kinder, för han var ledsen över att han inte var stark nog.

Benjamin lade sin arm runt den andre mannens skuldror och hjälpte honom fortsätta patrullera igen. "Det gör ingenting, broder. Tänk bara på en dikt som min far brukade läsa för mig:

*"För hög som för låg
finns det endast ett prov,
det är att varje man
alltid gör sitt bästa."*

Efter ännu en smärtsam vandring runt lägret kröp Benjamins kamrat in i ett tält för att vila. Benjamin återgick till sin patrullering. Han hörde hur vinden ven och grenarna på några få spridda cederträd knakade på grund av snöns tyngd och vindens styrka. När det kom ett kraftigt vindkast såg Benjamin hur det stora tältet som mannen just hade krupit in i föll samman.

Benjamin sprang dit. Hans hustru Mary och åtminstone ytterligare 20 personer hade också sovit i det tältet. De satt nu fast under tältpinnarna, tältduken och den tunga snön. Med stelfrusna händer försökte Benjamin dra upp den istäckta duken. Snön tryckte ner duken och höll på att kväva dem som var under den. Tältpålarna hade slagits ner i lerjord, men nu var marken frusen. De som var inne i tältet kunde inte dra upp pålarna.

Benjamin spände varje muskel och drog hårdare. En liten flicka satt fast under tältet och skrek. En kvinna grät medan hon försökte komma loss från den isbeklädda duken som tycktes kväva henne. Osynliga

händer trycktes upp mot tältet. De var instängda.

Benjamin kämpade desperat från utsidan och hittade till sist öppningen i tältet. Han skrapade snabbt av snön och tvingade sig in i öppningen och under den våta tältduken. Sakta, en liten bit åt gången, ställde han sig upp med tältet på sina axlar.

Benjamin ropade: "Den här vägen. Kryp hitåt." Få människor hörde den svaga rösten som kom från hans onda hals. Benjamin skrek högre. Den här gången förstod två män vad han sade och kröp mot hans röst. När de kom till stället där Benjamin hade lyft upp tältet, ställde de sig upp och hjälpte honom att lyfta upp mer av den våta tältduken. Sakta kröp alla i tältet ut i den snöiga natten.

Med stekpannor och grytor hjälptes man åt att skyffla bort snön från det rasade tältet. Gryningen sände sitt mjuka ljus över himlen, så de rullade ihop tältet och förberedde sig för en lång dags vandring i snön.

När de första tre ur räddningsgruppen anlände från Salt Lake City sju dagar senare jublade de heliga. Benjamin jublade inte. Hans hals kändes sårig och svullen. Men han hade ropat så högt han kunde när det behövdes. ●

Grundat på Benjamin Platts historia, skriven av hans dotter.

"Det enda du behöver bekymra dig om är att försöka bli så bra du själv kan bli. Och hur blir du det? Du håller blicken på de mål som betyder mest i livet och går mot dem, ett steg i taget."

Äldste Joseph B. Wirthlin
i de tolv apostlarnas kворum
("Ett steg i taget", *Liahona*, jan 2002, s 29)

DE TIO JUNGFRURNA

ILLUSTRATIONER PAUL MANN

Jesus berättade om tio unga kvinnor som gick till ett bröllop. De väntade vid dörren på att brudgummen (Människosonen) skulle komma och släppa in dem. De visste inte riktigt när han skulle komma.

Matteus 25:1, 13

De tio kvinnorna hade oljelampor. Fem av kvinnorna var förståndiga. Förutom att de hade olja i sina lampor hade de tagit med sig extra olja.

Matteus 25:2, 4

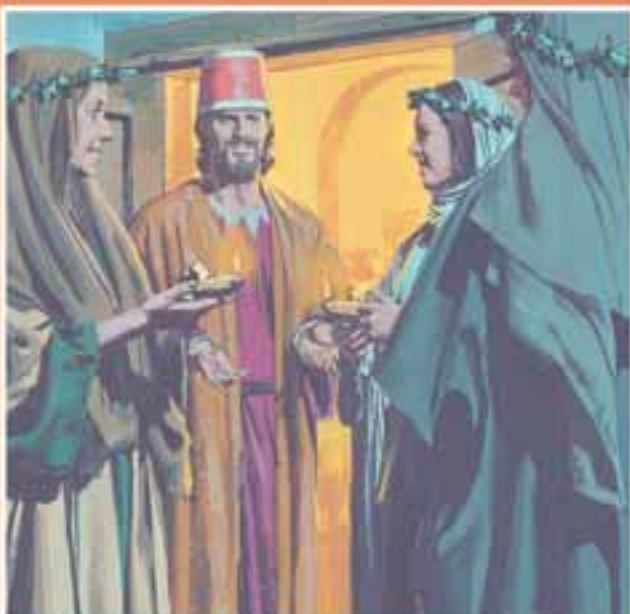
De andra fem kvinnorna var oförståndiga. De hade bara den olja som fanns i deras lampor.

Matteus 25:3

Det dröjde länge innan brudgummen kom. När all olja i lamporna hade brunnit upp, höllde de fem förståndiga kvinnorna mer olja i sina lampor. De fem oförståndiga kvinnorna måste gå och köpa mer olja.

Matteus 25:5-9

Brudgummen kom medan de var borta. Han släppte in de fem förståndiga kvinnorna. De fick vara med på bröllopsfesten.

Matteus 25:10

När de fem oförståndiga kvinnorna kom tillbaka var dörren stängd. De fick inte komma in till bröllopsfesten.

Matteus 25:10-13

Jesus, Människosonen, är brudgummen i den här berättelsen. Kyrkans medlemmar är de tio kvinnorna. När Jesus kommer tillbaka kommer en del medlemmar att vara som de förståndiga kvinnorna. De följer Andens maningar och lyder Guds bud, och är därför redo när Jesus kommer tillbaka. Andra kommer att vara som de fem oförståndiga kvinnorna och kommer inte att kunna vara med Frälsaren.

3 Nephi 25:1–2; L&F 45:56–57; 88:86, 92; James E Talmage, Jesus Kristus, (1964), s 565–572

TALENTERNA

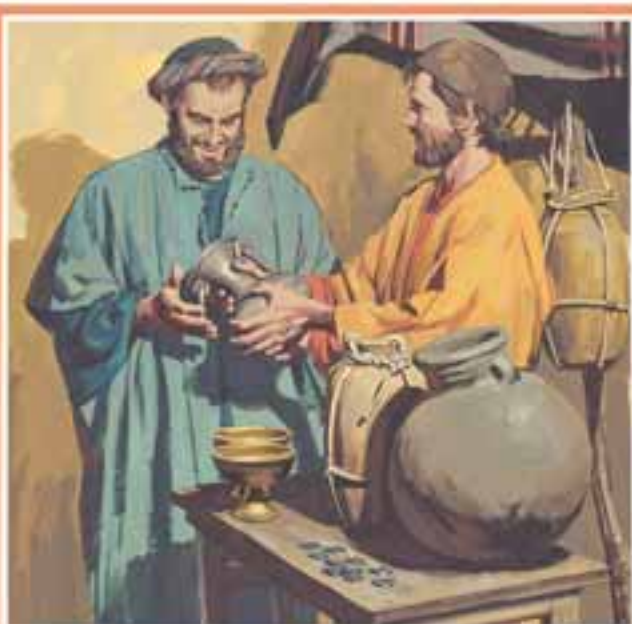
Jesus berättade för sina lärjungar om en man som gav sina tjänare några talenter, ett slags pengar.

Matteus 25:14–15

Mannen gav en tjänare fem talenter. Han gav en annan tjänare två talenter. Han gav en annan tjänare en talent. Sedan reste mannen utomlands.

Matteus 25:15

Tjänaren som fått fem talenter arbetade hårt och tjänade fem talenter till. Det gjorde att han hade tio talenter.

Matteus 25:16

Tjänaren som fått två talenter arbetade också hårt och tjänade två talenter till. Det gjorde att han hade fyra talenter.

Matteus 25:17

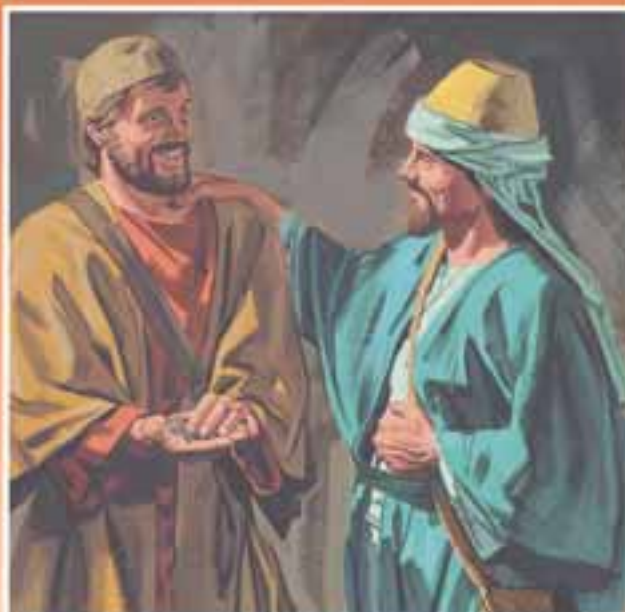
Tjänaren som fått en talent grävde bara ner den i marken. Han var rädd att han skulle förlora den. Han tjänade inga talenter.

Matteus 25:18, 25

När mannen kom hem frågade han tjänarna vad de hade gjort med sina talenter.

Matteus 25:19

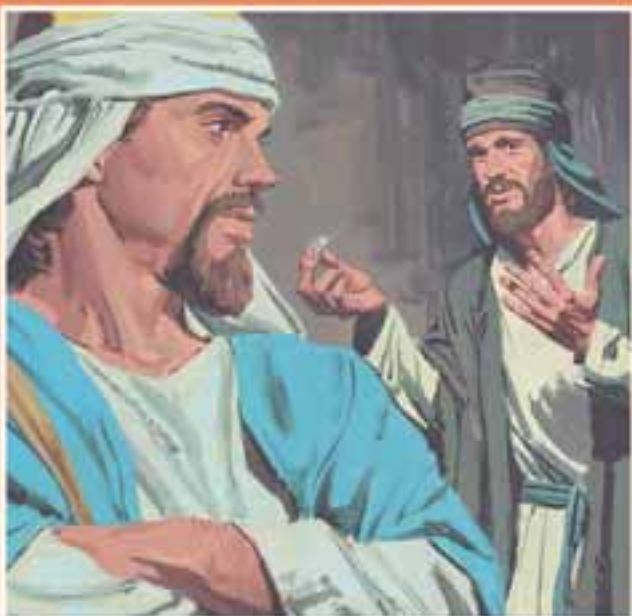
Den första tjänaren lämnade fram tio talenter, vilket gjorde mannen glad. Han utnämnde tjänaren till en ledare över mycket och sade åt honom att vara glad.

Matteus 25:20–21

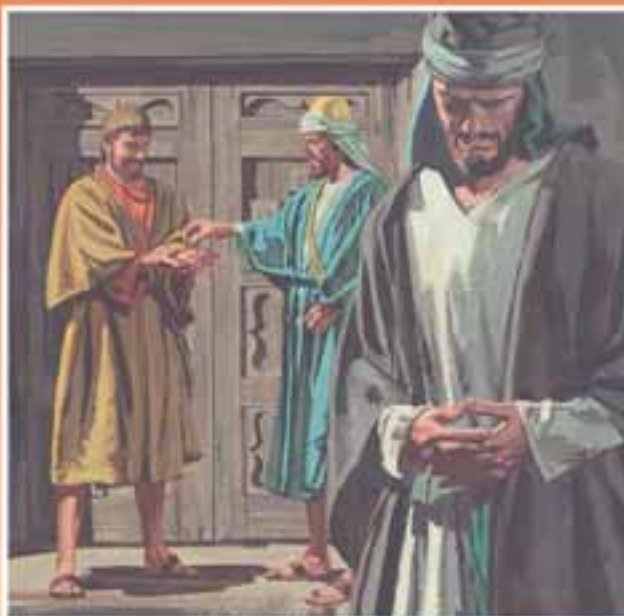
Den andra tjänaren lämnade fram fyra talenter, vilket också gjorde mannen glad. Han utnämnde även den andra tjänaren till en ledare över mycket och sade åt honom att vara glad.

Matteus 25:22-23

Den tredje tjänaren gav bara tillbaka talenten som han hade grävt ner. Mannen var inte nöjd med den tredje tjänaren. Han sade att tjänaren var lat, att han skulle ha arbetat hårt och tjänat fler talenter.

Matteus 25:24-27

Mannen tog talenten från den tredje tjänaren och gav den till den första tjänaren. Sedan skickade mannen iväg den lata tjänaren. Mannen i den här berättelsen är Jesus, och han kommer att döma sina lärjungar efter hur de har använt de gåvor de har fått.

Matteus 25:28-30

Dop

Visste du att äldste Robert D Hales växte upp i staten New York, men att han tillbringade sina somrar på sina släktingars gårdar i Utah? Han lärde sig hur man packade hö, red på en häst och tog hand om får och kor. Här undervisar han oss om dopets vikt och betydelse.

ÄLDSTE ROBERT D HALES
i de tolv apostlarnas kворum

Vid dopet ingår vi ett förbund med vår himmelske Fader att vi är villiga att komma in i hans rike och hålla hans bud för all framtid, fastän vi fortfarande lever i världen.

Att träda in i Guds rike är så viktigt att Jesus döptes för att visa oss ”huru smal vägen är och huru trång porten genom vilken [vi] måste inträda” (2 Nephi 31:9). ”Oaktat han var helig, visar han människobarnen, att han efter köttet ödmjucar sig för Fadern och betygar för Fadern, att han vill vara honom lydig och hålla hans bud” (2 Nephi 31:7).

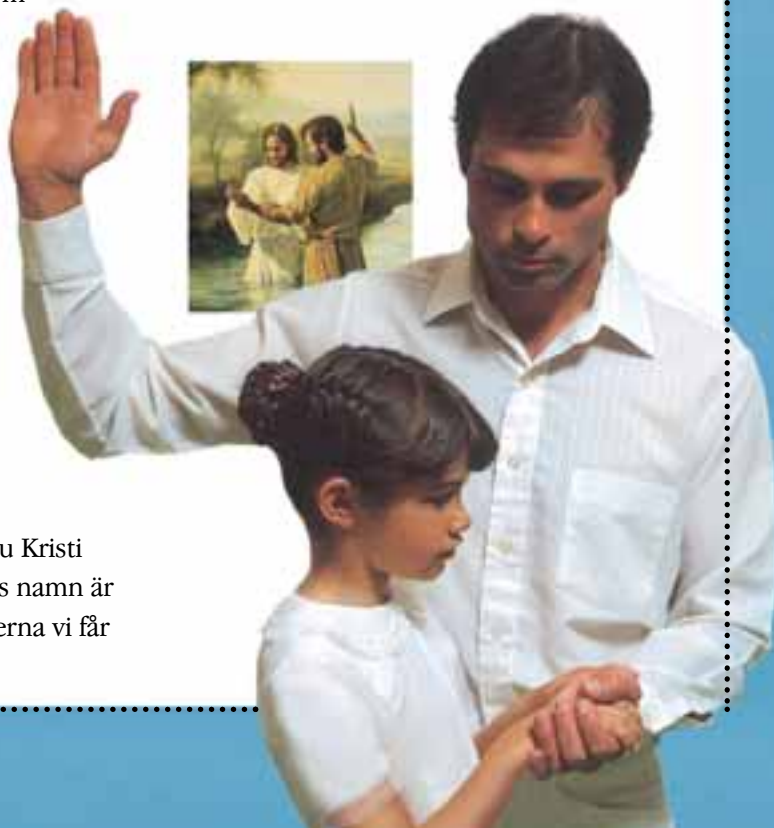
Han blev ett föredöme för oss alla i att ödmjuka sig inför sin himmelske Fader. Vi är alla välkomna att gå ner i dopets vatten. Han döptes för att visa sin Fader att han ville hålla hans befallningar. Han döptes för att visa oss att vi bör ta emot den Helige Andens gåva (se 2 Nephi 31:4–9).

När vi döps tar vi på oss Jesu Kristi heliga namn. Att ta på oss hans namn är en av de viktigaste erfarenheterna vi får i livet.

När vi varje vecka under sakramentsmötet förnyar våra dopförbund, lovar vi att komma ihåg vår Frälsares försoningsoffer. Vi lovar att göra det som Frälsaren gjorde — att lyda Fadern och att alltid hålla hans bud. Välsignelsen som vi får som belöning är att alltid ha hans Ande hos oss.

Jag känner en djup tacksamhet över mitt dop och min konfirmation in i Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är tacksam för den andliga styrka och vägledning som den Helige Andens gåva har gett mig under mitt liv. ●

Ur ett tal under generalkonferensen i oktober 2000.

HÖGER: FOTO WES TAYLOR, PERSONERNA PÅ BILDEN ÄR MODELLER; INFÄLLT: JOHANNES DÖPAREN DÖPER JESUS. © GREG OLSEN, FRÅN SAMLINGEN VISIONS OF FAITH, MILL POND PRESS, INC., VENICE, FLORIDA; BAKGRUND: FOTO LONGIN LONCZYNA

Kristus bärs fram i templet, James J Tissot

"Ledd av Anden kom [Simeon] till templet, och när föräldrarna bar in barnet Jesus för att göra med honom som det var sed enligt lagen, tog han honom i sina armar och prisade Gud och sade: 'Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid ... Ty mina ögon har sett din frälsning' (Luk 2:27–30).

”Jesus vandrade omkring i hela Galileen och *undervisade* i deras synagogor och *predikade* evangeliet om riket och *botade* alla slags sjukdomar och krämpor bland folket” (Matteus 4:23; kursivering tillagd). Se äldste Jeffrey R Holland, ”Undervisa, predika, bota”, s 12.

JAG ÄR MEDLEM I
Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga

När Jesus Kristus levde på jorden undervisade han om sitt evangelium och organiserade sin kyrka. Han gav prästadömet till varje apostol genom handpåläggning. Eftersom människorna inte ville tro på evangeliet utan dödade apostlarna, togs kyrkan bort från jorden. I dessa sista dagar kallade Herren Joseph Smith att återupprätta evangeliet, prästadömet och kyrkan.

Som medlemmar i Jesu Kristi kyrka av Sista Dagars Heliga får vi många välsignelser som hjälper oss att vara lyckliga. Om du läser skriftställena som finns på årets affisch och delar med dig av dem under familjens themafest, kommer det att hjälpa dig att lära dig mer om de välsignelser och ansvar som kommer av att du är medlem i kyrkan. Din tro på Jesus Kristus och din önskan att hålla hans bud kommer också att öka.

Instruktioner

1. Öppna häftklamrarna, ta ur affischen ur tidningen och stäng sedan klamrarna igen.
2. Klipp ut pusselbitarna och lägg dem i ett kuvert.
3. Ta fram rätt pusselbit i början av varje månad. Läs temat och skriftstället för den månaden. Limma fast pusselbiten på rätt ställe. Bestäm med dina föräldrar när du under familjens hemafton kan berätta om vad du har lärt dig.

Ytterligare exemplar av affischen finns på kyrkans distributionscenter.

© 2003 INTELLECTUAL RESERVE, INC.

November

Profetens lärdomar.
Läs Amos 3:7.

Februari

Jag är medlem
i Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga.
Läs L&F 115:4.

Januari

Jag är medlem i
Jesu Kristi Kyrka.
Läs 3 Nephi 26:21.

Maj

Profeten talar för
Frälsaren. Jag kan följa
profeten i dag. Läs
L&F 1:38.

Juni

Jag förstår Guds
plan. Läs Moses 1:39.

Mars

Jag vet vem jag
är. Läs Romarbrevet
8:16.

September

Jag vill göra det
som är rätt. Läs 5
Mosebok 82:6.

Juli

Jag vill följa honom med tro.
Läs Galaterbrevet 3:26.

April

Jag tror på vår
Herre Jesus Kristus.
Läs Matteus 16:16.

December

Jag vill sprida
hans sanningar.
Läs Mosiah 18:9

Augusti

Jag vill hedra hans namn. Läs
Mosiah 5:8.

Oktober

Jag vill följa hans ljus. Läs
Johannes 14:6.